Rugaciuni parintele Arsenie Boca

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca astăzi toată ziua să am grijă să mă leapăd de mine însumi, că cine ştie din ce nimicuri mare vrajbă am să fac, şi astfel, ținând la mine, Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase ajută-mi ca rugaciunea Prea Sfânt Numelui Tău să-mi lucreze în minte mai repede decât fulgerul pe cer, ca nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, că iată mint în tot ceasul.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întunerec. Patimile au pus tină pe ochiul minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind inimile noastre şi toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând şi fără haină, şi aşa risipim în deşertăciuni zilele noastre, umiliți şi dosădiți până la pământ.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Pune foc temniței în care Te ținem, aprinde dragostea Ta în inimile noastre, arde spinii patimilor şi fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Vino şi Te sălăşluieşte întru noi, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, că Duhul Tău cel Sfânt Se roagă pentru noi cu suspine negrăite, când graiul şi mintea noastră rămân pe jos neputincioase.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că nu ne dăm seama ce nedesăvârşiți suntem, cât eşti de aproape de sufletele noastre şi cât Te depărtăm prin micimile noastre, ci luminează lumina Ta peste noi ca să vedem lumea prin ochii Tăi, să trăim în veac prin viața Ta, lumina şi bucuria noastră, slavă Ție. Amin.

Despre rugaciune parintele Arsenie Boca

A ne ruga înseamnă a ne înălța spiritul şi inima către Dumnezeu pentru a-I aduce laudele noastre, a-i expune grijile noastre si a-I implora ajutorul.

A ne înălța spiritul către Dumnezeu înseamnă a ne smulge din vârtejul treburilor omeneşti a tuturor atracțiilor pământului, fie pur materiale, fie intelectuale, după gradul de cultură al fiecăruia. Ori ce bucurie a trupului şi a spiritului trebuie înlăturată pentru a putea convorbi cu Dumnezeu şi a ne dărui Lui în întregime.

A aduce lauda lui Dumnezeu înseamnă a recunoaşte că toată ființa noastră este creată şi-I aparține Lui. Deci ascultarea noastră o datorăm numai Lui, căci suntem opera Lui şi trebuie să ne îndeplinim misiunea pe care ne-a încredințat-o El. Orice alt scop am vrea să atingem în viața, în afara voinței lui Dumnezeu nu ne va aduce decât dezastru trupesc si spiritual. Noi suntem creați cu un scop bine determinat de Creatorul nostru şi El ne-a pus la dispoziție toate mijloacele ca să-l atingem. Pentru mântuirea noastră El ne-a dăruit totul, chiar pe unicul său Fiu, pe Iisus Hristos, ca model de viață şi descoperitor al voinței Sale. A fugi şi a ne eschiva de la cunoaşterea voinței lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte sensul si scopul nostru în viața şi a ne făuri unul personal după aprecierea noastră, înseamnă a ne condamna singuri la moarte veşnică. Astfel deci, pe bună dreptate, suntem datori ….să aducem cu laudele si mulțumirile noastre Celui ce ne-a creat si nu ne-a lasat pradă propriilor fantezii, conducându-ne in mod greşit, ci din contră ne-a arătat clar si precis calea de urmat prin legile Sale. Mai mult ne-a trimis si modelul unic, minunat, născut ca şi noi din carne si sânge si având aceleaşi cerințe ca ale noastre pe care le-a demonstrat în mod palpabil cum trebuie să le rezolvăm.

Cine îl are pe Iisus de model în toate acțiunile vietii lui, acela şi-a găsit sensul vietii şi

pacea sufletului lui.

Recunoştinţa noastră faţă de Creator trebuie să fie nesfârşită. Toate popoarele lumii, chiar şi cele barbare, simt necesitatea rugăciunii de adorare, care este de fapt fondul oricărui cult religios.

A cere lui Dumnezeu cele ce sunt necesare corpului nostru este alt obiectiv al rugăciunilor noastre. Acest corp care deşi este o capodoperă a Maestrului Creator, totuşi în urma neascultării faţă de voinţa Stăpânului şi-a pierdut starea de fericire veşnică în care a fost orânduit la început şi pe care altfel ar fi putut să şi-o păstreze. Uneltirile diavoului însă l-au determinat să-şi satisfacă dorinţele şi poftele personale călcând voinţa si porunca Creatorului, aşa cum de altfel face acum întreaga omenire, ca o moştenitoare credincioasă a primului si neascultătorului ei reprezentant. Astfel, de la primul act de neascultare al omului a intrat în lume moartea şi suferinţă. Corpul nostru se zbuciumă în zadar, căci destinul lui este implacabil, dreptatea Creatorului trebuie să aibă loc.

Ferice de cei ce-şi descoperă sufletul si spiritul, de cei ce au ajuns la concluzia evidentă că în afară de corpul lor pieritor, ei posedă această comoară ce nu va pieri odată cu trupul lor, ci din contra, întocmai ca un prizonier captat în lanţuri, e dornic de adevar şi de lumină, suspină după revenirea lui la prima stare de fericire si simte că aceasta se va întâmpla numai cu ajutorul mijloacelor pe care insusi Creatorul i le-a pus la dispozitie. Rugaciunea neincetata catre Cel care ne-a facut invocarea ajutorului Sau in lupta cu materia corupta din noi, este singura noastra cale sigura de urmat si singura consolare.

Rugaciunea devine familiara si usor de facut atunci cand este zilnica, puterea obisnuintei ii da usurinta.

Trebuie sa-L consideram pe Dumnezeu prezent langa noi, sa vorbim cu El in mod sincer, fara falsitate si sa ascultam in tacere ceea ce El ne raspunde intotdeauna in constiinta noastra. El ne asculta intotdeauna cu rabdare si ia aminte in cererile noastre atunci cand venim la El sinceri si cu inima deschisa, asa cum o doreste El.
Ce ne cere Dumnezeu atunci cand ne rugam?

O atentie interioara, ceea ce de fapt nu inseamna un efort eroic. Dumnezeu stie slabiciunile si neputintele noastre si nu ne cere imposibilul. El doreste numai ca atunci cand buzele noastre pronunta cuvinte de ruga, spiritul nostru sa se gandeasca la El, ca vocea noastra sa fie ecoul inimii noastre. Aceasta este o atentie pur spirituala atunci cand mintea, indiferent de cuvintele pronuntate, mediteaza asupra perfectiunii lui Dumnezeu.

O atentie literala este aceea cand luam seama numai la cuvintele pronuntate si la intelesul lor strict.

O atentie materiala este aceea cand punem pret pe felul pronuntarii cat mai corecte si care ne indeparteaza spiritul de Dumnezeu, legandu-l de impresiile materiale.

Totusi, dupa sfaturile multor sfinti de seama, si aceasta rugaciune este placuta lui Dumnezeu, daca are la baza ei veneratia si intentia de lauda adusa Lui.

De multe ori, atunci cand nu mai simtim o placere in rugaciune, cand mintea noastra nu se poate concentra suficient, cand atentia ne lipseste, cand ne intristam, cand ne deprimam si intrerupem rugaciunea sub motivul ca nu suntem destul de apti pentru ea, amanand-o pentru alta data si asteptand sa ne vina dorinta de rugaciune, savarsim o mare greseala.

Rugaciunea nu trebuie considerata ca o senzatie placuta si linistitoare, ca pe un farmec al imaginatiei inflacarate, nici ca pe lumina spiritului care ne descopera cu usurinta adevarul, nici ca pe o consolare a suferintelor noastre. Toate acestea sunt daruri exterioare pe care Dumnezeu le acorda din cand in cand alesilor Lui. Totusi, adevarata dragoste pentru

Dumnezeu nu cauta aceste daruri, nu asteapta ca sa le aiba si apoi sa-L iubeasca pe Dumnezeu. Aceasta dragoste este adevarata renuntare de sine, ce se agata cu disperare si incredere oarba de Dumnezeu, chiar in ariditatea inimii, in neputinta concentrarii atentiei, in renuntarea la orice suport moral, la orice bucurie si consolare personala. Adevarata dragoste nu asteapta clipe de extaz pentru a vorbi cu Dumnezeu.

Astfel chiar daca in timpul rugaciunii, distractiile involuntare turbura mintea / inima noastra, intentia de a-L adora si a-L iubi pe Dumnezeu, aceea conteaza.

Vointa nu are insa niciodata distractii cand nu vrea sa le aibe, ea cum le observa poate sa le si alunge, sa-si intoarca gandurile si inima catre Dumnezeu. Daca totusi prezenta Lui fuge de noi, aceasta inseamna ca El insusi o doreste tocmai pentru a ne lega si mai strans de El, pentru a ne demonstra ca fara El si lipsiti de El devenim incapabili, neputinciosi. Carapacea corpului nostru constituie o permanenta piedica in a trai mereu cu Dumnezeu, o renuntare la sublima fericire pe care o vom avea numai dupa distrugerea acestei carapace. Atunci abia spiritul nostru va fi de-a pururi liber sa plutesca alaturi de Creatorul sau. Sa-l contemplam fata catre fata, “Ceea ce ochiul n-a vazut si urechea n-a auzit”.

De aceea rugaciunea copiilor, simpla, lipsita de ingrijorare si neincredere este cea mai curata rugaciune.

Un suflet care se roaga este un suflet care sufera, caci rugaciunea prin ea insasi este o mortificare, o suferinta corporala. Exista o pocainta mai meritorie si mai de valoare decat practica neincetata a rugaciunii? Si fara a simti o sensibila consolare? Ce lepadare de sine formidabila este aceea de a se ruga fara cel mai mic gust pentru aceasta, fara a simti vreo atractie, ba dimpotriva, chiar o repulsie pentru rugaciune!

Sublimul exemplu si ultimul efort al omului durerii a fost abandonarea totala si renuntarea la orice consolare in ultima clipa a vietii sale materiale. Agonia corpului omenesc si clipa deprinderii lui definitive de spirit este aceasta senzatie de abandonare totala.

“Parinte, de ce m-ai parasit?”

Cine va putea indura pana la sfarsit aceasta senzatie de abandonare totala, aceasta lipsa de orice consolare sensibila si trupeasca, acela isi va mantui sufletul. Acest lucru este formidabil cu neputinta de indurat si totusi, invierea lui Iisus ne da curajul, increderea si bucuria ca cel ce renunta la el totusi totalmente, acela ce nu-si mai cauta nici o consolare sensibila in minte, nici chiar in rugaciune, acela ce-si pune ultima nadejde in Dumnezeu, chiar cand pare parasit acela a invins moartea, acela voieste ce voieste Dumnezeu.

Niciodata nu ne vom lecui de disperarea spiritului din timpul rugaciunii, prin ingrijorari si reveniri fortate. Daca insa nu dorim aceste distractii si disperari, nu le vom avea. De teama lor ne pierdem si mai mult puterea spirituala.

Cand dupa o rugaciune facuta cu efort si oboseala, constatam ca mintea noastra a alunecat permanent spre alte lucruri, este durerea ca ignoram puterea sacrificiului si ca am fi dorit in mod egoist sa simtim o placere si o alinare in fundul inimii. Dar atunci cand nu renuntam la aceasta dorinta, cand corpul nostru obosit nu permite sufletului sa se inalte, cand inima ramane uscata, iar buzele abia au puterea sa pronunte cuvintele care de multe ori nu mai au sens pentru noi, ah!, ce stare disperata. Dar ce sacrificiu si mortificare totala...

Sa ne rugam deci, sa inlaturam piedicile care constituie de fapt meritul rugaciunii.

Necesitatea rugaciunii

A intreba daca rugaciunea este necesara inseamna a intreba daca ne putem dispensa de Dumnezeu. Ce este omul prin el insusi? Un neant, un intuneric plin de mizerie, supus degradarii. Prin el insusi este incapabil sa gandeasca si cum sa gandeasca si ce anume sa-si doreasca spre binele lui adevarat. Avem deci o mare nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a cunoaste binele a nu-l confunda cu raul si a folosi mijloacele cele mai bune pentru a inlatura acest rau. Acesta nu se obtine decat prin rugaciune. "Fara Mine nimic nu puteti face".

Cine se dispenseaza de rugaciune pierde ajutorul lui Dumnezeu si mintea lui ramane intunecata, iar viata lui este o permanenta ratacire.

Dumnezeu acorda totusi harul Sau, fara sa fi cerut, celor ce au vocatia credintei innascuta in ei. Dar acestia, daca vom cerceta bine au avut in familia si neamul lor o ruda credincioasa care s-a rugat neincetat cu inima curata la Dumnezeu. Asa binecuvanteaza Dumnezeu pana la al saptelea neam pe cei ce-l iubesc.

Iisus ne indeamna: "Cereti si vi se va da, bateti si vi se va deschide" iata calea de a-si insusi harul si mila lui Dumnezeu, calea de a capata lumina cea adevarata, cunostinta cea sigura si nefalsificata.

Iar Iisus adauga: "Rugati-va neincetat", iar Sfantul Pavel recomanda pocaitilor sai sa se roage fara intrerupere."Rugaciunea este asemanatoare respitatiei crestinului, care prin ruga sa elimina aerul corupt al secolului pentru a aspira in schimb spiritul datator de viata al harului lui Dumnezeu", spune Sfantul Ioan Crisostom, iar a inceta sa ne rugam este ca si cum am scoate un peste din apa. Rugaciunea este viata crestinului. Pentru a ne salva trebuie mai intai sa ne cunoastem pe noi insine, sa ne indepartam de frivolitatile si desertaciunile lumii, sa capatam o cunostinta luminata asupra adevaratelor noastre indatoriri. Ori acestea Dumnezeu ni le descopera in timpul rugaciunii.

Cat de lipsiti de lumina sunt cei ce nu se roaga. Ei se conduc numai dupa pasiunile lor. Nu-si purifica niciodata sufletul, nu-si pun problema sensului existentei lor, traiesc ca animalele si se apropie in mod inevitabil de pieirea definitiva.

Numai rugaciunea i-ar putea salva si degeaba se revolta impotriva lui Dumnezeu ca lor nu le-a daruit credinta. Ei insisi nu au dorit-o, caci daca ar fi dorit-o ar fi cerut-o, iar Dumnezeu o daruieste celui ce o cere cu sinceritate. Acesti oameni au preferat comoditatea vietii si lenea in locul luminii si al adevarului. Ei vor avea parte deci de ceea ce au ales si pe buna dreptate.

"Acela ce stie sa se roage, acela stie sa traiasca bine", spune Sfantul Augustin, iar Sfantul Efrem spune: "Rugaciunea este paznicul modestiei, fraul furiei, leacul impotriva urei, reprimarea orgoliului, consolarea suferintelor, increderea in rezolvarea tuturor greutatilor .

"Cel ce va rabda pana la sfarsit, acela se va mantui", ne invata Domnul nostru, iar a rabda ce inseamna decat a ne ruga mereu?

In ziua in care nu ne rugam ne daruim satanei, cu mainile si picioarele legate."Privegheati si va rugati pentru a nu cadea in ispita". O clipa de neatentie, de indolenta, de lene in privinta rugaciunii si diavolul pune stapanire pe noi. Numai printr-o permanenta rugaciune il putem deci tine la distanta.

Rugaciunea este cheia raiului, ea deschide portile harului divin. Rugaciunea este un gaj, o garantie a imortalitatii, caci cel ce vorbeste cu Dumnezeu cu toata sinceritatea, devine mai tare ca moartea, sufletul lui devine nemuritor, iar corpul lui va reinvia in mod glorios.

Prin rugaciune il iubim pe Dumnezeu, Il adoram, speram la darurile Lui, inima noastra

creste in prezenta Lui, ne dam seama de nimicnicia noastra, ne cuprinde o sfanta teama si respect imbinate cu nadejde si cu bucurie nesfarsita. Increderea in Tatal nostru trebuie sa fie nemarginita. El ne-a creat pentru a ne face fericiti, iar nu pentru a ne osindi. Cine Il iubeste, Il recunoaste de Tata si ajunge cu siguranta la fericirea suprema. Este deci ultranecesara rugaciunea. Ea ne aduce fericirea, ea ne arata calea de urmat spre perfectiune, spre Dumnezeu. Indepartarea de Dumnezeu aduce moartea sufletului. Suntem deci obligati sa ne rugam, nu numai prin legea divina, dar chiar prin legea naturii.

Rugaciunea ne este necesara pentru a ne intari in suferinte si slabiciuni, ea este poruncita de Dumnezeu pentru a scapa de ghearele satanei, sa ne mantuie de pacatul stramosesc, ne purifica din nou, ne reda nevinovatia. Ea este ca o armura ce protejeaza pe crestinul ce lupta pentru perfectiune, ea este faclia care imprastie intunericul din calea vietii omului, ea este porumbelul pacii intre om si Dumnezeu, ea este tamaia placuta lui Dumnezeu.
Despre eficacitatea rugaciunii

Necesitatea rugaciunii se datoreste tocmai eficacitatii ei, altfel ea n-ar mai fi necesara.

Rugaciunea este impacarea omului cu Dumnezeu, ea implora mila si sprijinul Lui. Dumnezeu se milostiveste in fata unei staruitoare rugaciuni. Sfintii care se roaga pentru intreaga omenire pacatoasa, linistesc furia si revolta Cerului. Niciodata nu este invocat in desert numele si ajutorul lui Dumnezeu. El asculta ruga celui umil si nu va dispretui cererea sa. El nu ramane surd la rugaciunile celui ce crede in El si Il iubeste. “Cereti, bateti, cautati” cu curaj si energie, cu incredere, cu perseverenta, cu indarjire, mereu. “Cine este acela care va da fiului sau un sarpe in loc de paine la cererea acestuia?” Chiar un om rau, supus pacatului, nu va face aceasta. Dar Dumnezeu Tatal, cum nu ne va da oare ceea ce-I cerem cu credinta si cu perseverenta? Nimic nu vom pierde, dimpotriva, daca ne vom adresa Lui cerandu-I ajutorul. Daca El nu ne acorda ceea ce dorim noi, inseamna ca nu I-am cerut ceva bun, ceva care sa contribuie la sfintirea si mantuirea noastra. “Nu stiti ce cereti”. Cat de pacatos ar fi omul, daca revine la Dumnezeu si isi recunoaste greselile, totul i se iarta. Iisus ne-o spune prin parabola fiului risipitor. Tot El ne invata sa cerem lui Dumnezeu orice, dar in numele Lui: “Tot ce veti cere in numele Meu, va va fi dat voua”.

Dar ce inseamna aceasta? Inseamna a fi demni de un astfel de interpret, de reprezentant, de intermediar ca Iisus. Caci cum vom avea curajul sa cerem in numele Lui cand noi nici nu-L cunoastem, nici nu ascultam de sfaturile Lui si nu-L iubim deloc? In aceasta sta eficacitatea rugaciunii noastre. Pentru ca Iisus sa ne reprezinte in fata Tatalui si sa primeasca de la El ceea ce noi dorim, trebuie ca noi sa-I semanam, sa fim frati cu El, cu Cel ce-si pune obrazul pentru noi. Toti cei ce seamana cu sublimul model al omului perfect, toti acestia nu se roaga in zadar. Iisus ne asigura ca vom primi tot ce vom cere in numele Lui, adica trecut prin prisma dorintelor Lui. Nu vom primi inca ceea ce vom cere prin propria noastra dorinta, indemnati de egoismul nostru. Intotdeauna inainte de a ne ruga, sa ne intrebam ce-ar face Iisus in locul nostru: ar cere ceea ce noi dorim atat? Numai astfel vom sti ceea ce trebuie sa cerem. Vor cadea atatea si atatea dorinte desarte de la sine. Caci Iisus ne lamurste ca nu trebuie sa punem pret pe trupul nostru si pe trebuintele lui, ci numai pe suflet. Deci tot ceea ce vom cere lui Dumnezeu in legatura numai si numai cu buna stare materiala, nu va fi luat in seama decat numai daca aceasta ne va ajuta la propasirea spirituala. De aceea multe rugaciuni par a nu fi ascultate si noi de multe ori suntem dezamagiti si aceasta pentru ca nu stim ce cerem. Dumnezeu are planurile Lui ascunse cu fiecare din noi si ceea ce ni se pare bun si fericit la altii, pentru noi nu ar fi fost bun si nu ne-ar fi ajutat la mantuire. Iisus ne fagaduieste prin juramant ca vom primi tot ceea ce cerem in numele Lui. El nu ne inseala, dar sa devenim demni de El.

Rugaciunea este un leac care vindeca orice fel de rana, opreste orice lacrima, linisteste orice durere, ea subjuga orice pasiune. Prin rugaciune nemultumirile si resentimentele noastre se potolesc, ingrijorarile dispar, nelinistea si nerabdarea inceteaza, iar evlavia si credinta se mareste.

Iisus ne invata sa ne rugam unii pentru altii, iar acolo unde sunt adunati mai multi si se roaga in numele Lui, Dumnezeu coboara in mijlocul lor. Ceea ce unuia ii lipseste, implineste si complecteaza celalalt, ca niste membri infratiti ai aceleiasi unitati. Asa ne doreste Dumnezeu: Pace si armonie intre oameni. Rugaciunea celui drept este ascultata de Dumnezeu, chiar daca ea este facuta pentru un pacatos. Sa priveghem si sa ne rugam caci nu stim ceasul cand vom fi despartiti de acest trup muritor. Oricand acest lucrui este posibil, sa fim deci gata oricand.

Sa nu ne temem de moarte, caci rugaciunea continua este arma sigura impotriva ei. Fagaduiala lui Dumnezeu este sincera, adevarata, este insusi testamentul lui Iisus in clipa mortii pe cruce in fata ucenicilor Lui. Iisus a ramas acelasi, constant in toate timpurile: “Cerul si pamantul vor pieri, dar cuvintele Mele nu vor pieri”. Deci sunt promisiunile Lui facute tuturor oamenilor: orice om are dreptul sa ceara si sa fie ascultat, si orice va cere, daca va fi spre mantuirea lui, i se va da lui.

Rugaciunea este un arc cu care tintim inima lui Dumnezeu, spune Sfantul Efrem. Si adauga el, ca tot prin rugaciune strapungem pe dusmanii nostrii pe care ii dezarmam astfel.

In Vechiul Testament sunt foarte multe exemple despre eficacitatea rugaciunii: Elizeu, care a orbit o armata intreaga numai prin puterea rugaciunii; Iona, care striga pe Dumnezeu din pantecele balenei; Ieremia in inchisoare; Daniel in mijlocul leilor; Iov, care multumeste lui Dumnezeu pentru toate, etc. etc.

Rugaciunea este un sacrificiu, o mortificare placuta lui Dumnezeu. Ea purifica inima si o face capabila sa primeasca harul lui Dumnezeu si lumina spirituala. Ea este o convorbire sfanta, o dulce unire intre om si Dumnezeu, o reimpacare intre Creator si opera Lui. Ea vindeca in special bolile spirituale. Ea alunga pe demoni ca si un bici. Ea dezvaluie omului tainele lui Dumnezeu mai mult decat toata stiinta si cultura. Ea aduce pace inimii. Cel ce inceteaza sa se roage se pierde pe el. Viata este o permanenta lupta si pentru a invinge trebuie sa luptam cu arme eficace. Impotriva puterilor infernului numai rugaciunea este eficace. Trebuie sa strigam neincetat spre Dumnezeu, chiar daca ni se pare ca El nu ne asculta rugaciunea noastra in nici un caz nu este zadarnica si vine ceasul cand ea va da roade. Cu ochii trupului nu putem vedea efectele rugaciunii decat in ceasuri urgente si speciale. Iisus proclama pedeapa infernului impotriva celor ce nu au mila fata de cei ce implora si nici el nu va avea mila de noi atunci cand i-o vom implora.

La ce pericol vesnic se expun cei ce nu se roaga. Viata lor este un infern insuportabil, o vesnica nemultumire, o permanenta grija, o revolta continua impotriva fatalitatii.
Ce trebuie sa cerem prin rugaciune?

Cand Iisus spune: “Tot ce veti cere in numele Meu, Tatalui, veti primi”. El se refera in primul rand la lucrurile spirituale, la viata sufletului pentru care de fapt a venit in mijlocul oamenilor. Si tot El spune cu alt prilej: “Cautati Imparatia lui Dumnezeu”. Deci aceasta trebuie sa cerem in rugaciunea noastra.

Cat priveste lucrurile si bunurile materiale, le putem cere atat timp cat ele nu ne impiedica la cucerirea Imparatiei. Dar oamenii incep intotdeauna prin a cere lui Dumnezeu fel de fel de binefaceri pamantesti si se mira apoi ca nu li se implinesc rugaciunile in care-si exprima dorintele lor. Dar ei nu se gandesc niciodata a cere lui Dumnezeu mantuirea sufletului lor si sa accepte deci orice suferinta, daca aceasta contribuie la mantuirea lor, la readucerea lor pe drumul cel drept. Ei ar trebui sa multumeasca lui Dumnezeu pentru orice si pentru toate, fie durere si boala, fie binefacere si prosperitate si tot ceea ce primesc sa puna in slujba Domnului, sa spuna ca Iov: “Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvantat!” “Si toate celelalte se vor adauga voua…celor ce cautati mai intai Imparatia lui Dumnezeu”, ne incredinteaza Iisus.

De ce deci sa ne mai ingrijoram de micul nostru destin, sa-L cautam pe Dumnezeu, sa-L iubim cu ardoare si sa-L facem iubit altora, iata datoria noastra. *Accesoriile* vietii acesteia - ca: sanatatea, averea, stiinta, talentele - nu pot fi decat mijloace pentru a castiga lumina spirituala si fericirea vesnica, iar nu scopuri in sine. Sa cerem deci bunurile spirituale, intelepciunea, ca Solomon, harul sfintilor care pastreaza inocenta, inspiratia divina in orice actiune a noastra in timpul milei, caci fara Dumnezeu nimic nu se face. Sa cerem curajul si taria de a pune capat oricarui obicei prost si vicios. Sa cerem remuscarea si lacrmile pocaintei, parerea de rau a tot ce am facut contra vointei lui Dumnezeu. Sa cerem ca Dumnezeu sa inmoaie inimile impietrite si sa ne inspire mijloace ingenioase de a imblanzi pe cei viciosi si corupti. Sa cerem ca inima noastra sa fie mereu flamanda si insetata de Iisus, de painea cea divina si datatoare de viata si de sangele cel sfintitor.
"Eu sunt painea vietii, cine va manca din painea aceasta in veci nu va flamanzi".

Pentru ce deci sa ne mai ingrijoram atat de painea cea materiala care satura doar trupul, iar sufletul il lasa flamand? Caci omul nu traieste numai cu paine, ci cu orice cuvant iesit din gura lui Dumnezeu.

Sa cerem ca prima noastra grija sa fie de a obtine aceasta “paine divina”, iar martirajul nostru zilnic sa fie o pregatire pentru acest ospat. Desigur sa nu ispitim pe Dumnezeu si sa nu ne mai interesam de treburile pamantesti, bizuindu-ne pe promisiunea lui Dumnezeu, ca toate ni se vor da. In primul rand sa cautam dreptatea lui Dumnezeu, Imparatia Cerurilor si apoi interesele pamantesti. Sa nu dam prioritate celor de pe urma, dar nici sa le neglijam complet, adica sa nu devenim de fapt niste interesati in fond, sa-L iubim si sa-L slujim pe Dumnezeu in scopul de a ne da si a ne asigura ceea ce este necesar trupului nostru. Daca toate celelalte ne sunt date, sa multumim cu recunostinta lui Dumnezeu, sa nu punem pret pe ele, sa nu ne deprimam si sa nu ne departam de Dumnezeu. Ce rusinoasa si meschina ar fi dragostea noastra atunci. Sa rabdam ca Iov, sa ne resemnam ca el - aceasta este mantuirea noastra. Sa cerem deci darul de a ne lepada de noi insine, de amorul propriu de orgoliul care este cauza tuturor suferintelor omului.

Sa cerem curatenia, nevinovatia, mila de orice cuvant spurcat. Sa cerem rabdarea si pacea impotriva contrarietatilor. Sa cerem bunatatea si blandetea, amabilitatea si ingaduinta fata de cei ce ne provoaca.

Dupa ce vom cere toate aceste bunuri spirituale putem cere in rugaciunile noastre si ceea ce este necesar trupului nostru, care de fapt este Templul Duhului Sfant. Deci vom cere sanatate acestui templu pentru ca Dumnezeu sa locuiasca in pace in el.

Sa cerem o viata lunga, nu pentru a ne inmulti greselile, ci pentru a lucra si a adauga inzecit talantii incredintati de Dumnezeu fiecarui om la crearea lui. Sa cerem bogatia, nu pentru a ne satisface pasiunile si dorintele noastre egoiste, ci pentru a ajuta pe cei suferinzi, a fi pentru ei o bimefacere trimisa de Dumnezeu la cererile lor.

Sa cerem stiinta, nu pentru a ne ingamfa cu ea si a ne socoti superiori altora, ci pentru a descoperi adevarata lumina si pentu a o impartasi si altora, pentru binele tuturor.

Sa cerem prieteni adevarati, care constituie cea de a doua jumatate a noastra. Ei ne completeaza atunci cand sunt sinceri, credinciosi iar nu lingusitori, exploatatori ai pasiunilor noastre.

Sa cerem copii. Ei sunt binecuvantarea familiilor si comoara parintilor, dar ei trebuie sa fie mai mult copii lui Dumnezeu decat ai parintilor. Daca acesti copii tradeaza pe Dumnezeu din dragoste pentru parinti, mai bine nu s-ar fi nascut.

Sa ne rugam pentru altii. Este o datorie impusa din mila crestina. Aceasta rugaciune este

cea mai placuta lui Dumnezeu, ea este lipsita de interes propriu, constituie deci o lepadare de sine o mortificare. Aceasta rugaciune constituie unirea intre suflete, pacea si armonia pe pamant.

Conditiile in care trebuie sa ne rugam

Nu stim sa ne rugam, nu stim ce cerem. Pentru ca rugaciunile noastre sa devina eficace, ea trebuie sa indeplineasca doua feluri de conditii:

1. Conditii indepartate sau negative (ceea ce insemneaza absenta obstacolelor care s-ar opune eficacitatii rugaciunii noastre)

Or, exista doua mari obstacole: *pacatul* si *imprastierea spiritului*.
Este necesar deci ca sa ne rugam numai *in stare de har* si *de reculegere* :

a) In stare de har inseamna a fi cu inima curata, senina, plina de sinceritate. O rugaciune nu se face de o limba otravita, plina de nemultumire si de invidie. Schimbul sincer, nefalsificat intre om si Dumnezeu se face numai cand omul isi daruieste inima lui Dumnezeu in schimbul cererilor sale. Pacatosului, celui ce si-a daruit inima pasiunilor, vietii materiale, Dumnezeu nu-i datoreaza nimic, acesta degeaba se roaga. Numai in schimbul inimii omului, Dumnezeu se milostiveste de cererea celui nevinovat. Iisus ne precizeaza ca pana ce nu vom deveni curati cu inima ca niste copii, nu vom avea parte de Dumnezeu.

Rugaciunea copiilor este ascultata, ei sunt plini de candoare, de nevinovatie, caci pentru unii ca acestia este daruita Imparatia lui Dumnezeu Cerul este acestora destinat. Sa devenim deci copii cu inima si rugaciunea noastra va fi ascultata.

b) Reculegerea trebuie sa fie alta calitate a rugaciunii noastre. Cu inima curata, fara ganduri ascunse, neinteresate, sa ne concentram in rugaciune ca pentru un lucru foarte important. Sa alungam orice gand strain, orice preocupare sa ne impunem spiritului nostru, memoriei, imaginatiei, vederii si auzului. Sa oferim totul lui Dumnezeu. Nimic din fiinta noastra sa nu fie in afara de Dumnezeu. Trebuie sa fim stapani pe noi insine, sa renuntam la tot ceea ce ne atrage, sa facem un act de abnegatie totala, sa nu fim ca poporul evreu, despre care Iisus spunea adesea: “Acest popor ma cinsteste cu buzele, iar inima lui este departe de Mine.”

De ce nu ne pregatim pentru rugaciune asa cum ne pregatim pentru o audienta la un mare personaj? Pentru ca suntem inconstienti de ceea ce facem si cui ne adresam. Interesele noastre pamantesti sunt mai importante pentru noi decat cele spirituale. Un suflet care se reculege inainte de a se ruga, este un suflet care-si impune un sacrificiu, isi impune o vigilenta incordata in a se supraveghea necontenit si aceasta mortificare este placuta lui Dumnezeu. Acest suflet care-si astupa urechile pentru a nu mai asculta vocea sangelui si a carnii si care-si inchide ochii pentru a nu mai vedea raul de pe pamant acesta ajunge la Dumnezeu, sa se ridice pana la El. El contempla in adevarata lumina a gloriei Sale. Il priveste cu ochii spiritului si niciodata pentru el nu va mai avea vreo importanta desartaciunile si intrigile oamenilor.

Cum se va putea ruga un suflet imprastiat, care doreste sa vada si sa auda tot ce se intampla in jurul sau, care isi ofera inima la orice impresie ce i se prezinta din afara, incapabil sa-si impuie o ordine interioara. Numai cei ce-si pot porunci o retragere interioara, o viata interiorizata, o singuratate cu ei insisi si o companie numai cu Dumnezeu pentru a-L admira si invoca in voie, numai acestia stiu sa se roage cu adevarat.
2. Conditiunile apropiate pe care trebuie sa le indeplineasca rugaciunea pentru a fi eficace

Aceste conditii sunt:

a) Umilinta atunci cand, asemeni fiului risipitor, suntem constienti de nimicnicia noastra si de faptul ca nu meritam decat dispretul lui Dumnezeu si al oamenilor, ne rugam ca niste cersetori umili, doar cu speranta ca poate Dumnezeu se va milostivi de noi, caci suntem incapabili de orice, fara mila lui Dumnezeu.

In parabola vamesului si a fariseului, Iisus ne arata cum sa ne rugam, Sfantul Augustin spune: “Suntem cu totii niste cersetori fata de Tatal ceresc. Am fost goniti din Paradis si despuiati de haina nevinovatiei, am fost expropriati de diavol si de pacat. Trebuie sa cerem deci cu o mare si profunda umilinta.”

b) Ravna si dorinta intensa cu care ne rugam lui Dumnezeu pentru a-I place. Cu alte cuvinte sa ne rugam cu dragoste, sa nu dorim decat ceea ce doreste El, sa ne uitam pe noi insine totalmente. Pe cei caldicei Dumnezeu nu-i iubeste, caci neglijenta, indiferenta si tembelismul supara pe Dumnezeu, acestea toate dovedind ca inima noastra nu-I apartine.

Rugaciunea este mai mult un strigat al inimii decat un sunet al limbii. Sfantul Augustin spune, ”Focul dragostei este strigatul inimii. Pentru ca insusi Dumnezeu este un foc mistuitor trebuie sa-L iubim intr-un limbaj de foc pentru ca El sa ne asculte”.

Rugaciunea nu este numai un murmur al buzelor, ci este afectiunea inimii, care nu se aude, dar care urca direct spre Dumnezeu. Fervoarea nu este deci o devotiune sensibila si vizibila, care de multe ori este efectul temperamentului. Adevarata rugaciune, chiar daca este monotona si lipsita de exclamatii puternice, este dragostea inimii pentru Dumnezeu.

“Cine iubeste putin, se roaga putin; cine iubeste mult, se roaga mult.”

Deci adevarata cerere este aceea a inimii si inima nu cere decat ceea ce iubeste, iar cine iubeste pe Dumnezeu, cere ceea ce doreste El. A ne ruga deci nu inseamna a fi coplesiti de consolari interioare si a cauta aceasta, cu alte cuvinte o satisfacere a sensibilitatii noastre, a simturilor corpului nostru.

Adevarata rugaciune este a dori ceea ce Dumnezeu doreste si a implini vointa Lui in toate actiunile noastre. Bucuria sensibila care se naste uneori din aceatsa generozitate a vointei noastre, este ceva secundar daruit de Dumnezeu celor drepti Iisus chiar, in rugaciunea teribila din gradina Ghetsimani, avea inima intristata, plina de dezgust si dornica de a indeparta paharul suferintelor ce-I era destinat. Toate instinctele Lui umane respingeau acest calvar, totusi s-a supus si a dorit ceea ce Tatal a dorit “Fie precum voiesti Tu”.

Asadar, sufletul ce se simte uscat de elan, trebuie tocmai atunci sa indeplineasca vointa lui Dumnezeu, rugaciunea pe care obisnuia s-o faca, chiar daca nu mai simte consolarile sensibile si placute de alta data. Intr-o astfel de rugaciune meritul creste mult, caci sufletul se forteaza, corpul se mortifica, iar spiritul se fortifica si capata o noua vigoare.

c) Credinta si increderea fac de asemenea ca rugaciunea sa fie eficace. Sufletul trebuie sa fie bine convins ca Dumnezeu poate si vrea sa asculte cererea noastra. Dumnezeu nu ne poate insela si increderea in El trebuie sa fie totala. Iisus mereu si mereu repeta ca de vom avea credinta, vom obtine tot ceea ce dorim, caci totul este cu putinta celui ce crede. Toate miracolele facute de Iisus s-au bazat pe credinta celor ce-I cereau mila: “Crezi ca pot face aceasta?” sau “Fie tie dupa credinta ta”. Sau cand apostolii Il intrebau de ce ei nu puteau face anumite lucruri, El le raspundea: “Din cauza necredintei voastre”. Si numai un graunte de credinta sa fi avut si muntii din loc s-ar fi putut muta. Nimic n-ar fi fost cu neputinta pentru cei ce cred.

Increderea in Iisus care a ramas acelasi ca si in primul secol al crestinismului, aceasta ne aduce realizarea rugaciunii noastre.

Dar noi cei de astazi nu mai avem incredere, prin faptul ca nu mai vedem miracole petrecandu-se la tot pasul. Ele nu mai sunt necesare in prezent, pentru ca religia crestina s-a consolidat definitiv si cine traieste si iubeste pe Iisus cu adevarat, acela vede zilnic minuni in tot ce se intampla cu el insusi. Iisus de altfel inca de pe atunci spunea: “Fericiti cei ce nu vad si cred”, iar ucenicilor le spunea: “Vor fi multi care vor dori sa vada ceea ce vedeti voi si nu vor putea”.

In toate vietile sfintilor s-au petrecut minuni cu ei insisi. Insuccesul rugaciunii noastre se datoreste necredintei, indoielii. “Daca veti putea crede” raspunde Iisus celui ce-L intreaba de poate face o minune cu fiul sau.

Puterea lui Dumnezeu este egala cu credinta omului. Daca totul este posibil celui ce crede, depinde numai de el. Cine doreste mult, sa creada mult. Cel ce ezita si se indoieste este ca valul marii ridicat si dus de vant.

d) Perseverenta rugaciunii, hotararea de a continua in cererea noastra cu toate obstacolele ce se ivesc, cu tot termenul indelungat in asteptarea implinirii cererii noastre, iata o calitate absolut necesara pentru eficacitatea rugaciunii. Perseverenta presupune continuitatea intentiei, vointei noastre care urmareste cu indarjire mereu acelasi lucru. Aceasta face din viata noastra o continua rugaciune, fapt pentru care ne amana Dumnezeu in rezolvarea dorintei noastre, tocmai pentru a ne face sa ne rugam mereu. “Trebuie mereu sa va rugati, fara a slabi niciodata”.

Dumnezeu are tot dreptul ca sa ceara sa ne rugam neincetat pentru gloria Lui, pentru binele si interesul nostru, pentru insusi demnitatea noastra, pentru binefacerile Sale.

Rugaciunea noastra este imperfecta, nedemna de gloria lui Dumnezeu. De aceea pana ce nu implineste toate conditiile perfectiunii, Dumnezeu o lasa sa se repete mereu, caci prin exercitii ea se desavarseste.

Rugaciunea noastra sa fie ca a unei fiinte ce urmareste ceva nobil si maret, iar nu ceva de moment, trecator fara valoare spirituala si este de demnitatea noastra sa perseveram in ea.

Daca cererile noastre ar fi imediat implinite, noi am fi expusi la ingamfare la incredere in meritele noastre personale la drepturi ce nu le avem. Interesul nostru spiritual este deci ca Dumnezeu sa ne faca sa simtim tocmai prin acele intarzieri intelepte, pretul harurilor Sale si astfel sa avem inima pregatita pentru recunostinta umila. Singuraperseverenta poate sa obtina aceasta. Iar daca uneori Dumnezeu ii asculta imediat, iar pe altii nu, aceasta este taina si planul Sau ascuns, pe care nu ne este dat noua a-l cunoaste. Totul este insa opera gloriei Lui si spre perfectiunea noastra.

Cine vrea sa-si atinga scopul si sa persevereze mereu si cel putin pentru incapatanarea lui, Dumnezeu il va asculta, asa cum ne fagaduieste Iisus in parabola cu cel ce a venit noaptea sa ceara paine prietenului sau care dormea si pregeta sa se scoale, dar care pana la urma, sacait peste masura de cel ce batea la usa, s-a sculat si i-a dat.

“Imparatia lui Dumnezeu se ia prin violenta” si daca cel pe care il rugam pare ca nu ne aude, trebuie sa-l fortam. O dulce violenta care nu-l supara pe Dumnezeu ci din contra Il impaca, care nu raneste pe aproape, ci il ajuta, ii micsoreaza si ii face sa-i dispara pacatul.

Paraliticul din Evanghelie a asteptat 38 de ani si n-a disperat, iar noi dupa zece zile de rugaciuni neimplinite, disperam, pierdem increderea si devenim caldicei in credinta.

Perseverenta deci presupune o incredere neclintita si fara margini in bunatatea lui Dumnezeu si pe care nici o intarziere n-o supara si n-o dezamageste.

Dumnezeu opereaza in secret rezolvarea dorintelor noastre spre binele nostru. Cel ce se roaga neincetat pentru un anumit scop, totusi se transforma fara sa-si dea seama. El se sfinteste incetul cu incetul si comportarea lui devine un exemplu pentru cei din jur. Iata un prim efect al perseverentei. Cel ce iubeste pe Dumnezeu stie ca mai tarziu sau mai devreme Dumnezeu il va asculta. “Cereti si vi se va da”, mereu fara incetare, fara nerabdare.

e) Rugaciunea noastra sa fie facuta in numele lui Iisus Hristos. El este singurul mediator sa linisteasca revolta Tatalui, sa sfinteasca pe om, sa-l scape de pacat, cauza conflictului dintre Creator si opera Sa.

Neascultarea este poarta prin care a imtrat pacatul in lume si odata cu el moartea.

Iisus este modelul ascultarii, al supunerii in fata vointei lui Dumnezeu. El a venit pentru a da ascultare Tatalui, pentru a se oferi ca jertfa nevinovata in numele omenirii.

In numele Lui, a Lui Iisus, cerul se inclina, infernul tremura, iar pamantul Il preamareste pentru imensa Lui binefacere adusa.

Tot ce vom cere Tatalui in numele Lui, vom obtine, aceasta ne-o asigura chiar El. Rugaciunea noastra n-are nici o valoare daca nu este facuta in numele meritelor Lui. El ne-a imprumutat noua meritele Lui pentru a ne face demni de a cere ceva lui Dumnezeu. El a construit puntea de legatura ce fusese rupta, odata cu neascultarea primului om. Biserica logodnica lui Iisus intotdeauna se roaga in numele Lui.

f) Rugaciunea facuta prin intermediului Maicii Domnului are de asemenea darul de a fi implinita. Dupa Iisus, ea este imaginea cea mai perfecta a lui Dumnezeu. Ca mama a lui Iisus, Ea are tot dreptul sa ceara anumite favoruri Fiului Ei. Iar legea data de Dumnezeu lui Moise vorbeste despre blestemul ce cade asupra fiilor ce nu-si respecta parintii. Ori Domnul nu se poate contrazice pe Sine si Mama Lui intervenind penru noi, are dreptul de a fi ascultata. Duhul Sfant care a pregatit in Ea sanctuarul viu in care trebuia sa vina Mantuitorul lumii si care de fapt este logodnicul Ei, cum oare nu O va asculta in rugaciunile Ei? Maria este sora noastra, prin faptul ca Ea s-a nascut din acelasi sange al lui Adam, ca si noi, deci ea are o mila si o dragoste frateasca fata de noi. In al doilea rand, Ea este Mama noastra, prin Testamentul lasat de Iisus insusi inaintea mortii Sale. El a recomandat atunci lui Ioan ca Mama Lui pe viitor, deci Mama tuturor oamenilor.

Iata cel mai pretios dar lasat de Iisus omenirii. Avem ca Mama spirituala pe insusi Mama Lui, Fiica Tatalui si Sotia Duhului Sfant. Ce comoara de nepretuit de care insa multi se dispenseaza s-o recunoasca si s-o slujeasca. Cei ce nu-si pun nadejdea in Maica Domnului, Regina Ingerilor, a patriarhilor, a apostolilor, a martirilor, a fecioarelor, a tuturor sfintilor, exemplul tuturor celor alesi, conceputa in planul de creatie a lui Dumnezeu. Cea care a sfaramat capul sarpelui infernal, cea care are puterea sa obtina pentru noi indepartarea ispitelor diavolului si iertarea pacatelor noastre, aceia care deci o ignora, sunt de plans. Ei sunt sufletele pierdute care scapa acest unic prilej de mantuire: *ajutorul Maicii Preacurate*.

Dupa cum Iisus este aparatorul nostru fata de Dumnezeu, tot asa este Maria fata de Iisus pentru noi.

Cel ce a calcat legea lui Dumnezeu sa se arunce in bratele Mariei, Maica Milelor, unica speranta a pacatosilor. Ea este autoarea vietii, Maica Mantuirii. Daca n-ar fi fost Ea, Iisus n-ar fi avut cum sa vina pe lume.

Rugandu-ne Ei, nu ne ratacim niciodata, nu disperam niciodata. Ea este pentru toti darnica, prin Ea cel mort renaste la viata, caci Ea nu dispretuieste pe nimeni. Alergati deci la Maria, Maica Domnului si Mama noastra cu toata increderea.

g) Rugaciunea trebuie sa fie insotita de sacrificii si mortificari.

Toata viata Domnului Iisus n-a fost decat un sir intreg de sacrificii si suferinte. Profetii L-au prezis ca pe o victima inocenta, ranita si distrusa de rautatea omenirii: “Ca o oaie spre junghiere si ca un miel fara de glas”, asa a fost Iisus.

Ascultator pana la moarte, asa a distrus pacatul. Trebuie deci sa-L urmam dupa exemplul vietii Sale muritoare, sa lepadam tot ce ne apartine, sa distrugem in noi instinctul conservarii materiei si al egoismului. Omul durerilor ne-a demonstrat de ce egoism este capabil orice om, daca vrea. Ori, pentru a fi agreabili si ascultati de Dumnezeu Tatal, trebuie sa fim niste copii credinciosi ai acestiu divin exemplu original. Acest “Fiu al Omului” este adevarata noastra menire; aceasta perfectiune a fost scopul vietii si creatiei noastre. Noi insa am deviat, am gresit calea, ne-am infundat in noroaie si in santuri si am cazut in prapastie. Putem insa reveni, putem sa ne intoarcem pe calea cea buna, cea sigura, singura si adevarata cale care duce la nemurire si fericire. Aceasta este Iisus. “Caci Eu sunt calea, adevarul si viata”… “Cel ce nu intra prin Mine, caci Eu sunt poarta, este un hot”.

Trebuie sa suferim ca El, insulte si nedreptati, ocarile si rautatea oamenilor conduse de satan, sa nu ne speriem de suferinta fizica, caci “cel ce-si pazeste viata o va pierde” ci sa fim gata pentru Iisus sa ne sacrificam aceasta viata a materiei pentru a castiga pe cea a spiritului, dupa cum ne asigura El: “Cel ce-si va pierde viata pentru Mine, acela o va castiga”.

Cum dorim noi sa ne rugam lui Dumnezeu in numele lui Iisus cel martirizat, noi care ne supunem tuturor pasiunilor corpului nostru? Mortificarea ucide pacatul si duce deci cu usurinta rugaciunea noastra la Tatal.

Toti sfintii au fost oameni ai sacrificiului. Suferinta apropie pe om de Dumnezeu. “Cei ce apartin lui Iisus si-au crucificat carnea lor cu poftele si viciile ei”, spune Sfantul Pavel. Acesti eroi ai credintei suspendau legile naturii, mutau muntii din loc si inviau mortii. Ei au ajuns la perfectiunea lui Iisus prin… post si rugaciune. Urandu-se pe ei insisi si corpul lor, acesti eroi ce au ucis pacatul din ei prin mortificari si impuneri fortate si au atins prin rugaciunile lor inima lui Dumnezeu.

Noi cei de astazi sa ne mortificam acceptand cu marinimie incercarile zilnice, sa reprimam caracterul nostru impulsiv, sa infranam pasiunile si poftele trupului nostru si ambitiile spiritului nostru. Sa veghem asupra fiecarui simt in parte. Sa fagaduim lui Dumnezeu ca ne vom abtine de la o satisfactie la care tinem foarte mult, pentru ca rugaciunea noastra sa fie primita. Omul care se mortifica isi purifica sufletul, isi supune corpul spiritului sau, “isi umileste inima, revine la castitate si nevinovatie, cu alte cuvinte indeparteaza obstacolele ce se opun eficacitatii rugaciunii sale.

Numai astfel umiliti in fata lui Dumnezeu, insufletiti de o credinta si de o incredere fara margini, sa oferim sacrificiile noastre in numele lui Iisus si al Mariei. Numai astfel rugaciunea noastra va fi roditoare.

* * *

Daca s-ar putea organiza si la noi in azilurile de copii orfani acea rugaciune colectiva a micilor nevinovati, a ingerilor pamantesti, a celor ce cu siguranta imblanzesc inima lui Dumnezeu. Cate minuni nu s-ar obtine astfel… Asa cum s-a petrecut in Franta, unde oamenii plini de credinta si de mila pentru semenii lor, au organizat astfel de cercuri.

Rugaciunea facuta in comun este mult mai eficace si indeplineste toate conditiunile pentru aceasta. Iisus insusi ne spune: "acolo unde sunt reuniti doi sau trei oameni in numele Meu, acolo sunt si Eu in mijlocul lor". Unul corecteaza lipsurile celuilalt. Si unde poate sa fie mai multa curatenie si inocenta decat intr-un grup de copii crescuti sub indemnul unui misionar devotat pentru slava si dragostea lui Dumnezeu? Ei nu formeaza cu totii decat un suflet si o inima, care striga catre cer. Aceste implorari ale unor suflete nevinovate se ridica spre Dumnezeu ca fumul de tamaie si obtin gratia si mila Lui pentru cei ce-o cer prin acest fel de intermediari.

Rugaciunea micilor orfani a facut minuni in tarile unde s-a putut organiza acest lucru. Si simultan cu rugaciunile micilor ingerasi, cei in suferinta au fost indemnati ca la randul lor sa faca rugaciuni eceptionale, ca de exemplu: zilnic sa recite un "Tatal nostru" si de zece ori "Bucura-te Marie", timp de o luna. Aceasta dupa cum era cazul. Efectele erau miraculoase. Dumnezeu actiona prin fenomene uluitoare si impenetrabile.

Unii au fost sfatuiti sa dea liturghii timp de zece sau mai multe zile, in timp ce micutii azilului sau fecioarele sarace si umile se prosternau in numele lor in fata Maicii Domnului si blandului ei Fiu.

Lui Dumnezeu Ii plac rugaciunile micilor inocenti, dar El vrea sa vada rabdarea si credinta noastra, El ne lasa multi ani in asteptare si deodata, cand nici nu ne asteptam, minunea se produce.

Pentru cei ce-si folosesc averile si bunurile lor in opera de binefacere si niciodata n-au lasat sa plece de la usa lor un sarac nemiluit, pentru acestia, in clipele lor de restriste si suferinte, Dumnezeu nu ramane surd la cererile lor. Pentru cei ce au credinta, Dumnezeu patrunde in viata lor, implinindu-le rugaciunile.

Rugaciunile pentru cei morti au de asemenea o mare valoare. Dupa spusele Sfantului Pavel "Sufletul care traieste prin credinta si care vede in cele mai mici intamplari actiunea lui Dumnezeu asupra sa, acela ne se mai mira cand survin cele mai grele incercari pentru mantuirea lui si a semenilor lui. Ce consolare minunata simte acesta in fundul sufletului sau ranit de suferinta, gandindu-se ca cerul nu l-a lovit decat spre a-l purifica si mai mult si a-l face instrumentul milei divine".

Tainele lui Dumnezeu sunt ascunse. Multe necazuri se intampla spre binele nostru, iar noi nu ne dam seama. "Tot raul spre bine". Cei ce duc o viata retrasa, departe de lume, de agitatiile si ambitiile ei, numai acestia inteleg rostul si mersul evenimentelor.

Oamenii in general in necazurile lor si in suferinte incep intai spre a incerca fel de fel de metode de rezolvare, pur omenesti si numai dupa ce au dat gres in orice, abia atunci incearca si rugaciunea catre Dumnezeu. Ce mare gresala. Prin rugaciune su numai prin rugaciune trebuie sa incepem, ca Dumnezeu este Cel ce da curs evenimentelor si "nici un fir de par din capul nostru nu se misca fara stirea Lui".

Numai prin rugaciune vom fi inspirati ce anume mijloace omenesti sa folosim pentru rezolvarea cererii noastre si care de fapt nu sunt decat accesorii si mijloace secundare.

Mila lui Dumnezeu este totul. Cine se roaga Lui cu incredere si din primul moment obtine totul.

Important este ca ceea ce cerem sa nu devina o piedica in calea sfinteniei si perfectionarii noastre si de aceea, de multe ori Dumnezeu nu ne acorda ceea ce cerem, fara ca noi sa intelegem aceasta. Exista ceva la mijloc, o ambitie, o mandrie, o dorinta de a trai in pace si liniste, ceea ce nu-i este dat unui crestin adevarat care trebuie sa lupte necontenit cu el insusi si cu altii. Cate si cate taine ascunse stau la baza neindeplinirii cererilor noastre facute lui Dumnezeu. Daca le-am cauta cu inima sincera si lepadati de noi insine, le-am gasi cu siguranta.

Rugaciunile facute pentru pocainta celor rai sunt covarsitor de greu de indeplinit. Un suflet dusmanos fata de Dumnezeu are prejudecati de neinvins impotriva tainelor si miserelor credintei crestine si el se cramponeaza cu furie de ideile si pasiunile sale. Omul credincios este incapabil sa rastoarne astfel de bariere din inima in care domneste diavolul si inca de zeci de ani. Niciodata prin mijloace omenesti nu se va putea inabusi pasiunile unei inimi corupte ce nu cauta decat satisfacerea poftelor sale. Numai Domnul singur poate face o minune cu el si aceasta numai in urma rugaciunii perseverente, umila si plina de incredere. Si in urma sacrificiilor facute in special pentru mantuirea sufletului celui pacatos. Jertfa este necesara, numai ea alunga revolta si dreapta furie a lui Dumnezeu fata de cel impietrit si prigonitor.

In rezumat tot omul, fie bogat sau sarac, prost sau destept, cult sau nu, tanar sau batran, bolnav sau sanatos, daca Il iubeste si cauta pe Dumnezeu prin rugaciune cu toata inima, dornic in mod sincer de a afla adevarul cu credinta, cu umilinta, cu incredere si mai ales cu perseverenta, va vedea miracole in viata lui si ochii i se vor deschide pentru a vedea si a intelege sensul si rostul creatiei Lui si a intregei omeniri.

Ultimul cuvant in lumea aceasta va ramane celor ce se roaga si portile infernului nu-i vor birui.

Prin rugaciune dezarmam iadul, dar sa ne rugam cum trebuie, sa ne pastram inocenta, sa fugim de divertismentele lumii si de tot ceea ce ne indeparteaza de Dumnezeu. Sa-I vorbim Lui cu simplicitate, ca un copil catre Tatal Sau, incredintandu-I temerile si amaraciunile vietii noastre. Chiar cand parem parasiti de El, sa ne incredem totusi impotriva oricarei aparente, in grija ce ne-o poarta.

Prin intermediul Mariei si a Domnului Iisus, vom dezarma pe Dreptul Judecator.

Sfaturi

1. Asta-i cãlugãrie, sã te certe în fiecare zi, sã-ti strice, sã-ti facã, cã nu e nimic bine din ceea ce faci. Sã încasãm ocara asa cum o cãpãtãm.
2. Dumnezeu n-a pãrãsit nici pe cei din iad, si de aceia are grijã.
3. Dumnezeu rânduie sã nu pleci încãrcat din lumea aceasta, ci umilit.
4. Atentie la minte în timpul rugãciunii, gura zice dar mintea e la plimbare. Paza mintii: cu ce e ocupatã si pãtatã mintea, cu aceea vã prezentati la judecatã.
5. Când îti aperi sinea ta, dreptatea ta, l-ai apãrat pe el (pe diavolul). Nu se poate cãlugãr fãrã ocarã. Pentru începãtori ocara e lucrul cel mai de trebuintã.
6. Tot ce facem ne însoteste pânã la ziua judecãtii, ca gând, cuvânt, faptã, cum le-ai fãcut, asa te însotesc.

Predici

ale parintelui Arsenie Boca

Despre durerile oamenilor

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Fiindcă ați sporit mult cu numărul, e cu neputință ca să pot vorbi cu fiecare. O să vorbesc de aceea odată cu toți.
Lucrul care ne arde pe toți este pocăința - pocania, pe care-o trimite Dumnezeu ori vrem, ori nu vrem. De aceea mai bine să ne pocăim de bună voie, să nu aşteptăm să ne trimită Dumnezeu pocăința prin necazuri de tot felul. Căci pricinile pentru care Dumnezeu ne trimite necazurile sunt păcatele noastre. Necazurile sunt mila lui Dumnezeu cu noi.
Acum, câteva feluri de păcate deosebite, ca astfel să le puteți pricepe pe toate.
O să ascultați astăzi despre durerile voastre însuşi.

I. Betesugurile trupului

Din trei pricini se betejeşte trupul:
1. din lipsa postului
2. din naştere
3. din desfrânare

1. Trupul se umple de otrăvuri din lipsa postului. Carnea e o otravă şi se mistuie tot cu ajutorul unei otrăvi: fierea - veninul.
2. Din naştere pentru că fie mama fie tatăl n-a fost treaz când s-a zămislit copilul. Fugiți de bărbați când sunt amețiți de cap.
3. Din desfrânare pentru că trec de măsura cuvenită şi începe să-i doară spatele, spinarea, şalele, slăbesc nervii, devin iuțoşi, nerăbdători. Toate astea pentru că nu şi-au înfrânat poftele. E tocmai ca bogatul care sărăceşte. Aşa şi trupul care şi-a mâncat toată vlaga.

II. Vrajba în casa

Să ascultați pricinile pentru care o au şi apoi ce să facă ca să nu le mai aibe.
Vrajba în casă vine din păcate. Toate îşi au izvorul în păcate. Neaparat vine vrajbă în casă dacă:
1. Căsătoria s-a început cu stângul adică cu desfrânarea.
2. Mai vine apoi dacă soții trăiesc în căsătorie nelegiuită sau fără cununia bisericească. E un păcat pe care toți îl plătesc cu vrajba. De aceea toți trebuie să intre la cumințenie şi să se legiuiască dacă sunteți aşa.
3. Din curvii nemărturisite făcute înainte sau după căsătorie. Astfel au intrat într-o casă nouă cu o pecete drăcească pe sufletul şi pe trupul lor. Şi pentru că nu s-au mărturisit acel păcat are să le spargă casa tocmai pentru că n-au omorât pe diavolul care e cel care face acest lucru.
4. Lăcomia de avere a unui părinte când şi-a măritat fata sau şi-a căsătorit feciorul. O asemenea căsătorie nu ține pentru că s-a făcut cu o lucrare a diavolului. De o vei mărita pe fata ta numai pentru avere căsătoria lor va sfârşi cu vrajbă şi cu spargerea casei aceleia. Prin urmare cumințiți-vă părinților cu sfaturile când vă măritați fetele sau vă căsătoriți feciorii.
5. Nepotrivirea de vârstă, căci sunt părinți care îşi mărită fetele de 14-15 ani tot din lăcomie de avere sau numai ca s-o ştie măritată. Şi la 17-18 ani fata lor e văduvă şi cu un copil. Asta pentru nepotrivirea de vârstă pentru că ce poate face o copilă față de un vlăjgan. Acesta e păcat înaintea lui Dumnezeu. De aceea casa aceea nu ține ci se sparge. Şi părinții aceia trebuie să recunoască că au dat un sfat prost.
6. Din negrija de suflet a celor din casa aceea se ajunge de asemenea la vrajbă. Din negrija de spovedanie, de Sfânta Împărtaşanie şi de rânduielile Bisericii care sunt poruncile lui Dumnezeu. Şi dacă nu le păzesc cum să aibă linişte? Căci de nu păzeşte cineva poruncile lui Dumnezeu păzeşte pe ale diavolului şi atunci te arzi.
7. Şi mai vine vrajba şi din petrecerea fără post. Cei ce se umplu de mărire sunt cei plini de fiere care se înmulțeşte în corpul omului atunci când mănânci carne multă şi când nu

posteşti. Plin de fiere fiind se umplu de mânie şi astfel îşi sar în cap. Aşa pentru o vorbă cât de neînsemnată, pentru o bucată de lemn care i se pare că nu stă la locul ei, îi sare în cap celuilalt.
8. Şi-o ultimă pricină este desfrânarea tuturor. Dar soţii cum desfrânaează când sunt legiuiţi? Aşa bine căci nu mai ţin nici o seamă de miercuri, vineri, de zilele de post, de sărbători. Nu mai ţin nici o rânduială. Şi bate Dumnezeu nerânduiala ca să se facă rânduială.

III. Alte din durerile voastre sunt pagubele în curte şi în vite, în agoniseala voastră

Şi-acum iată pricinile pentru care trimite Dumnezeu pocanie asupra heiului (avutului) vostru:

1. Unul din stăpâni le drăcuie şi-atunci să nu se mire dacă i se împlineşte cuvântul căci dă Dumnezeu după cuvântul lui.
2. Lucrează Duminica. Că dacă Dumnezeu n-a lucrat nimic în una din zile nici ţie nu-ţi este îngăduit şi dacă vei lucra vei pierde nu numai ceea ce ai lucrat Duminica ci şi ce-ai lucrat peste săptămână. Să nu asculţi de sfaturile Guvernului când e vorba de cinstirea Duminicii. Guvernul îşi are socotelile lui, tu însă ai sufletul. Căci va veni vremea să ceri apa cu bilet! Da, va veni vremea să ceri apă cu bilet.
3. Şi mai are pagubă şi acela care se uită la ele ca la ochii lui din cap. Şi-a lipit inima lui de lucruri pieritoare. Pentru altceva a dat Dumnezeu inima, nu ca să ţi-o împotmoleşti în gunoiul lumii ci ca să ţi-o îndrepţi către Tatăl cel din ceruri. Pe El să-L iubim, de El să ne lipim inima, căci neasemănată e plata pe care ne-o dă Dumnezeu faţă de cea dată de lume. De aceea nu lipi inima ta nici de proprii tăi copii căci de-i pătimi durere în cele iubite peste măsură cine te va mângâia?
4. Ai cumpărat din mână rea, din mână pătimaşă, din mână care a furat sau de la unul care a curvit. De aceea înainte de a o amesteca cu ale tale dă-i apă sfinţită cu făină. Căci să ştiţi că păcatele trec şi-asupra pământului pe care-l calci şi-asupra vitelor. Când a fost izgonit Adam din Rai Dumnezeu a blestemat pământul: spini şi pălămidă să dea şi în sudoarea feţei să-şi câştige pâinea. Iar femeia în dureri să nască. O greşeală a noastră atârnă asupra întregii averi.
5. Cineva se ţine de vrăji asupra ta iar tu nu ai ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta. Cineva lucrează cu diavolul asupra ta şi asupra vitelor tale. Şi tu tânjeşti, şi vitele tale tânjesc. Şi de ce pot lucra aceste puteri? Pentru că tu nu ai ocrotirea lui Dumnezeu ca să nu mai poată lucra duhurile rele, vrăjitorii şi altele atâtea toate. Curăţeşte-ţi trupul tău prin post, fă sfeştanie, pune-ţi o cruce în curte şi roagă-te lui Dumnezeu să te ocrotească.
6. Şi ai pagubă şi pentru că pe curtea pe care stai sau pe pământul pe care lucrezi apasă jurăminte sau nedreptăţi. Să luaţi seama să nu tăiaţi o brazdă din pământul care nu este al vostru căci aduce moarte. Se poate să mai ai asupra curţii şi alte păcate. Îi fi cumpărat acea curte cu bani munciţi într-o vreme când trăiai în desfrânare, aici sau în America. De aceşti bani deşi i-ai muncit nu te vei folosi căci şi asupra lor atârnă şi apasă păcatele de când i-ai muncit. Şi te urmăreşte Dumnezeu până în pânza albă. Pentru ce? Pentru că nu le mărturiseşti, pentru că ţi-i şerpi în sân, şi Dumnezeu lasă ca să te muşte.
7. Apasă blestemele părinţilor sau a altuia asupra casei tale sau asupra ta.
8. Sunt omoruri sau sinucideri făcute pe curtea ta sau ce e mai des, copii lepădaţi îngropaţi ici colo. Ba în gunoi, ba lâng-o altoaie şi copiii lepădaţi sunt păcate strigătoare la cer.
9. Stăpânii au păcate nemărturisite din tinereţe sau mai pe urmă şi nu le-au ispăşit. Că nu-i destul să le spui sub patrafir. Trebuie să le şi ispăşeşti de bună voie. De aceea vine bătaia lui Dumnezeu peste tot, peste câmp, peste vite şi peste tot lucrul mâinilor tale.

IV. Copii îndărătnici, neascultători, necredincioşi, desfrânaţi

Toţi părinţii luaţi aminte! Ceilalţi de asemenea ca să nu alunecaţi în aceleaşi. Copii îndărătnici sunt din următoarele pricini:

1. Părinții n-au păzit niciodată postul şi nu s-au putut înfrâna de la pofta trupească şi aşa au călcat zilele şi vremile neîngăduite care sunt acestea: miercurile, vinerile, duminicile, sărbătorile şi posturile întregi. Aceasta e o categorie, un fel de vremi neîngăduite. Toți aceştia sunt neascultători de părinți şi îndărătnici pentru că nici părinții nu au ascultat de porunca lui Dumnezeu a păzirii zilelor obişnuite. Întrebați-vă cugetul şi vă va spune ce-i îngăduit altfel îi veți vedea plângând şi veți plânge şi voi şi aşa veți ispăşi păcatul în care i-ați zămislit. Desigur că vă doare dar dacă nu le-ați fi făcut nu v-ar durea.
2. Mamele nu s-au păzit până la curăție deplină şi aşa se nasc copii ce se umplu de bube şi pot muri. Şi dacă în vremea aceea tatăl a mai fost şi beat se naşte un copil ce va fi slăbănog fie cu mintea fie cu trupul sau cu amândouă. Iată cum vei avea pocanie de la Dumnezeu în propriul tău rod.
3. În vremea sarcinii nu te-ai păzit de bărbat. De aci mulți copii se nasc morți, mor tineri sau dacă trăiesc alunecă în curvie pentru că s-a întipărit pecetea curvească pe ei încă din sânul maicii lor. Se găseşte asta în Sfânta Scriptură. Căci toate prin care trece mama în vremea celor nouă luni, fie bune fie rele, se întipăresc şi-n copil. Când va creşte mare toate îi vor răsări în cale.

V. Despre copiii lepădați

Altă durere mare pe care o aveți voi mamele, dar care atârnă şi-asupra taților, sunt copiii lepădați. E păcat strigător la cer! E ucidere la mijloc, nu e ceva mai uşor. E păcat strigător la cer. Ascultați toți cu luare aminte. Sângele lor strigă răzbunare. De aceea nu vei avea noroc cu ceilați ci plâns şi jale. Răzbunarea sângelui vărsat se face fără milă, ori că îți ia Dumnezeu şi pe ceilalți, ori vor cere însăşi capul mamei. Ştiți bine că aceasta se întâmplă la multe atunci pe loc. Iar aceasta aşa se tocmeşte, că atâta supărare vei avea în casă încât îți pierzi cumpătul şi uiți de marea milă a lui Dumnezeu ce o are cu toți păcătoşii. Şi se apropie diavolul de tine şi-ți bagă-n cap gândul să-ți iei lumea în cap şi să-ți faci capătul. Ăsta e glasul împotriva tuturor celor ce fac aşa. Mare ispitire pățesc mamele care au ucis copii. Iar dacă vrei să scapi tu şi ceilalți copii pe care i-ai făcut trebuie să pui în loc tot atâția copii ai altor femei sărace şi să-i botezi. Iar dacă nu, ia-i şi botezați gata căci ştie Dumnezeu cât te mai ține. Şi să grijeşti de dânşii ca şi de copiii tăi, cu îmbrăcăminte şi încălțăminte frumoasă, bani de şcoală, până-s în stare să-şi câştige singuri pâinea. Şi ce scoți din copiii tăi aceea să iasă şi din aceia. Iar toate necazurile ce le vei avea în vremea asta fie pentru ei fie de la ei să le rabzi toate nădăjduind mila lui Dumnezeu, că-ți va ierta păcatul. Căci prin răbdare ispăşeşti păcatul. Iar milostenia cu osteneală biruie înaintea judecății.
Acesta e un cuvânt de mângâiere pentru voi. Dar să faceți ce v-am spus şi nu cu tândăleală. Şi să creşteți copii nu numai cu pâinea voastră ci şi cu hainele voastre, cu banii voştri. Căci de Dumnezeu nu te poți plăti cu minciuna. Şi-ți va spune diavolul că i-ai dat destul. Asta numai ca să te bage dator, ca să-i fi şi lui datornic, să nu-ți plăteşti fată de Dumnezeu datoria.
Şi să învețe pe cele tinere să nu facă şi ele aceleaşi ştiind tu câtă frigare în suflet ai pătimit tu pe urmă.
Vrei copii puțini? Nu te atinge de bărbat. Însă ca să puteți face lucrul acesta trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de pe noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui ci să le mai ucidem cu postul.
Te sfătuieşte bărbatul să ucizi copiii? Sfatul e ucigaş, nu-l asculta ci mai bine rabdă să fii alungată de la casa lui şi va vedea Dumnezeu osteneala ta şi nu te va părăsi, că te va milui de vei fi vrednică.
În toate astea de până aici se încurcă oamenii care nu postesc. Căci aceia sunt izbiți de toate relele, după cum au zis Părinții, că toate relele de la stomac încep, după cum văzură-ți iar eu vă spun că şi de la brâu în jos.

VI. Despre mânie vine cuvântul mâine

Prin urmare aşa stând lucrurile şi necazurile, să alergați la pocăință şi să nu le mai faceți. Să alergați la spovedanie curată şi la Sfânta Împărtăşanie că altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastră şi asupra avutului vostru. Nu uitați însă că postul este poarta iar patrafirul este uşa. Numai cu acestea vine ocrotirea lui Dumnezeu căci fără ocrotire nu putem face nimic.
Toate acestea, pe scurt, se află în aceste cuvinte ale psaltirii: "Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea şi îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu". Asupra nostră atârnă pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. De îndată ce le mărturiseşti Dumnezeu îți înlătură pedeapsa păcatului. Tu mai urmează să-l ispăşeşti, să-l scoți din obiceiul tău. De aceea toată sluga să se roage la vreme. Chiar potop de ar veni să nu-l poată potoli. Vedeți cum trebuie să vă fie aşezământul minții, a inimii şi a trupului vostru? Să fie toate curate şi curățite căci Dumnezeu nu păzeşte trup spurcat, inimă şi minte cu vicleşug. Şi vi se vor însenina zilele şi vă veți bucura. Însă faceți lucrurile acestea ca să nu fiți numai auzitori ci şi împlinitori. Căci dacă nu vă veți sili am făcut lucru degeaba. Eu am bătut toaca la urechea surzilor, iar voi nu vă veți urni necazurile din loc. În mâna voastră stă să vină sau nu necazurile asupra voastră.
Cu acestea cred că am stat de vorbă cu fiecare. Veniți că multe mai sunt şi le vom dezbate pe toate cu ajutorul lui Dumnezeu. Căci cine vine pentru suflet nu le poate auzi toate odată ci pe rând. Şi nici nu le poate primi. Şi-apoi cu cât le va auzi mai des cu atât se vor ține minte mai uşor.
Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Cuvânt ținut în Sfânta Biserică în ziua de 21.02.1942)

Despre lupta postului cu relele

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Dintre toți cei care au avut de la Dumnezeu o slujbă către oameni chemătorii la pocăință au fost cei mai curajoşi căci toți au acoperit chemarea cu viața recunoscându-se între păcătoşi cei dintâi şi dacă a fost nevoie i-au chemat la pocăință cu prețul vieții lor. Căci cuvântul lor a fost deschis, curat de la Dumnezeu şi ucigaş de rele. Toți au vorbit tare şi răscolitor de viață, de suflet. V-am spus acestea ca să vă deprindeți cu chemarea la pocăință şi cu felul ei de a fi, ca să răzbată şi-n urechile surzilor.
Din cuvântul trecut vă aduc aminte ca să afle toți că nu vor fi spovediți şi împărtăşiți la mănăstire decât cei ce de aici înainte vor ține posturile aşa cum sunt rânduite de Biserică. Părinții ne-au născut din trup iar Biserica din apă şi din Duh; şi mai mare este naşterea duhovnicească a Bisericii decât naşterea trupească a părinților. De la naşterea duhovnicească - Botezul - am primit pe îngerul păzitor tot în Biserică - de aceea se botează copii mici, orice ar zice alții - care să ne apere de toată primejdia văzută şi nevăzută.
Deci dacă Biserica ne naşte ne şi creşte şi printre povețele cu care ne creşte spre măsura bărbatului desăvârşit este şi postul. Trebuie deci să-i ascultăm porunca şi să postim. Sfinții părinți cei de demult au băgat de seamă că toate relele de la stomac încep, de aceea am zis vorbă aspră că postul este poarta şi patrafirul este uşa iar toți ceilalți ne fură vremea. Astăzi, din darul lui Dumnezeu urmează să vă dovedesc să credeți toți: lupta postului cu relele sau despre felul cum ucide postul patimile.
Relele sau păcatele sunt de trei feluri. Iată-le:
1. păcate împotriva noastră înşine.
2. păcate împotriva aproapelui.
3. păcate împotriva Duhului Sfânt, împotriva adevărului.
Toate aceste trei feluri sunt şi păcate înaintea lui Dumnezeu, căci tu nu eşti al tău ci al lui Dumnezeu. Prin urmare şi păcatele pe care le faci împotriva ta sunt întocmai şi păcate împotriva lui Dumnezeu. De aceea, fiindcă eşti fiul lui Dumnezeu.
Astăzi să stăruim cu deosebire asupra păcatelor împotriva noastră înşine şi asupra păcatelor împotriva aproapelui.
Păcatele împotriva noastră înşine duc la învârtoşarea inimii - o cunoaştem cu toții, o

cunosc şi eu - dar ele mai duc şi la întunecarea simţirii de Dumnezeu. Sunt cele şapte păcate de căpetenie sau păcate de moarte: mândria, iubirea de argint, desfrânarea, lăcomia, pizma, mânia şi lenea. Între acestea şapte se află şi rădăcina relelor: lăcomia stomacului sau dumnezeul cel mâncăcios al trupului. Acesta trebuie ars cu postul şi scos afară! Căci de nu va fi ars şi scos afară iată să vedeţi cum creşte şi se întinde acest pom al diavolului, acest dumnezeu mincinos al trupului. Şi anume iată cum: lăcomia stomacului odrăsleşte dintr-o dată din rădăcină o puzderie de ramuri din care mai arătoase sunt trei: mânia, desfrânarea şi iubirea de avere.
Trebuie să mai ştiţi un lucru şi anume că păcatele sau patimile au două feţe: una a omului şi alta a diavolului, sau două laturi: una văzută şi-a doua nevăzută. De acolo din umbră sunt conduse şi sporite toate patimile noastre. Diavolul, marele sforar al relelor, are slugi sau căpetenii pentru fiecare patimă.
Aşa să înţelegeţi cum întotdeauna patimile le-au numit Sfinţii părinţi prin chiar dracii lor. Astfel: dracul lăcomiei de avere, dracul lăcomiei stomacului, dracul mâniei, dracul curviei şi ceilalţi. Le-au numit aşa pentru că aceste păcate sunt conduse din umbră de diavolul şi le-au numit după căpetenia care lucrează din umbră.
Ştiţi din Noul Testament că din Maria Magdalena care s-a apropiat de Iisus cu gând ispititor Iisus a scos şapte draci. În ea erau toate cele şapte căpetenii ale răului. Şi tot din Noul Testament ştiţi despre îndrăcitul din laturea Gadarenilor în care intrase o legiune de draci încât abia le-a ajuns o turmă de porci, care s-a aruncat în mare.
Acum să luaţi seama că am să vă învăţ, ca să puteţi şi voi să prindeţi, şi să vedeţi în voi înşi-vă lucrarea duhului rău. Vorbesc deschis, să nu se supere nimeni. Alţii mai subţiri la nas se supără. Noi însă trebuie să vorbim deschis căci toţi suntem ispitiţi.
E foarte uşor să-i descoperi lucrarea lui necurată care se face în noi. De pildă cu lăcomia stomacului, băgaţi de seamă că stomacul se umple dar pofta nu se satură. Iată lucrul dracului: pofta peste fire. Vedeţi ce uşor îl poţi prinde dacă ştii?!
E cunoscută lăcomia lupilor şi totuşi lupii nu mănâncă mai mult decât li-i foame. Acum dacă lor le-a fost foame rău asta-i altceva. Câinii ascund pâinea care n-o mai pot mânca. Iată dar că fiarele, animalele, nu trec cu poftire peste fire. Numai omul trece căci numai pe om are diavolul mânie şi numai pe om îl războieşte şi-l cearcă.
Iată de ce să n-ascultaţi de poftă niciodată căci cine a ascultat de poftă a ascultat de diavolul. Asta s-o ţineţi minte în privinţa stomacului. Şi aşa e cu toate patimile. Când va fi vreme mai multă vă voi spune şi despre acelea.
Războiul stomacului însă e primul război pe care l-a pierdut omul şi prima biruinţă a diavolului. Şi cu el nădăjduieşte să câştige şi pe oameni şi să-i desfacă de Dumnezeu. Şi să ştiţi că de nu-şi vor trage de seamă oamenii, diavolul va birui. Iată de ce strigăm s-audă toţi: ‘napoi la post căci fără de post ne merge rău! Şi iată cât de rău:
Cine nu se leapădă de carne şi de grăsime repede va fi-ncolţit de mânie şi de desfrânare, celelalte două laturi ale lăcomiei stomacului. Să vedeţi cum:
Mâncarea de carne, şi mai ales mâncată cu împingerea necurată a poftei, ca să se facă sânge are nevoie de fiere care este otravă - veninul nostru. Fierea aceasta topeşte carnea şi grăsimea întocmai cum topeşte soda slănina când fac femeile săpun. Fierea e o otravă tare. Dacă sporeşte mâncarea de carne sporeşte şi otrava cu care trebuie topită. Şi-atâta sporeşte cât nu mai încape în beşica ficatului şi-atunci simţi dureri la capătul pieptului căci stă beşica să crape de plină. Fierea câtă nu încape umblă prin sânge de sus în jos fără rost şi otravă cum e atacă nervii, îi slăbeşte şi de aici vine nerăbdarea, de aici vine nervozitatea, de aici mânia, din fierea care atacă nervii. Aici e cheia: de ce se supără unii aşa de uşor din nimicuri, din fleacuri, să moară de supărare: că li-e plin sângele de fiere şi li se rup telefoanele - că aşa le zic la nervi - şi cea mai uşoară vorbă îi aprinde şi-i chinuie grozav şi ei la rândul lor îi chinuie pe alţii.
Deschideţi uşa ca să audă şi cei de afară. Deschideţi-o bine. Dar deschideţi şi voi toţi uşile sufletelor voastre ca să intre duhul luminii, că să auziţi şi să nu vă aflaţi numai auzitori ci şi împlinitori!
Vedeţi dar că fierea este petrolul, nervii sunt fitilul şi mânia para diavolului. El a aprins fitilul căci el vrea să dărâme cu orice preţ şi pe orice căi acest locaş al Duhului Sfânt care e propriul vostru trup. Acest trup care nu este al nostru ci e templu a Duhului Sfânt. Credeţi

voi aceasta! Doar stă scris! Şi vedeți cu ce a început? Cu lăcomia stomacului adică cu pofta peste fire.
În mâncarea de carne mai sunt şi alte primejdii, o mulțime de otrăvuri care încă dărâmă casa de pe noi. Acelea aduc: bolile de inimă, durerile de rărunchi, de ficat şi altele.
Toate se tămăduiesc de la sine înlăturând pricina care le-a adus, curățind sângele prin post. Căci toate bolile sunt cu putință dacă sângele este otrăvit. Vrei să te însănătoşeşti, fă calea întoarsă.
Deci luați aminte la ce mâncați căci uite aşa pedepseşte Dumnezeu nesocotirea postului cu boli şi încă unele fără leac cum de pildă e cancerul sau ...cul care se face din mâncarea foarte deasă a creierului de dobitoace. De aceea e mai mult boala orăşenilor şi a măcelarilor la sate. Paralizia sau slăbănogirea unei jumătăți de trup tot din nesocotirea postului se trage. De obicei cu paralizie pedepseşte Dumnezeu pe toți nesătuii de avere. Ea poate fi moştenire. Şi-atunci dacă simți acest lucru ai putea-o ocoli sau stinge postind foarte mult. Dar cum am zis, cu paralizie pedepseşte Dumnezeu pe toți nesătuii de avere. Şi-au făcut socoteala greşită zicând că dacă postesc nu mai pot alerga şi lucra. Ei au crezut sfatul viclean al dracului iubirii de avere, deci au făcut o socoteală greşită înaintea lui Dumnezeu. De aceea toți harnicii să ia aminte şi să țină post ca nu cumva după multă alergătură deşartă să vină o vreme să trebuiască să stea la pat tot restul vieții. Dar şi aceasta de li s-ar întâmpla tot milă de la Dumnezeu să o socotească deoarece le dă prilej de a cumpăni şi de aşi cunoaşte greşeala. Căci Dumnezeu nu pedepseşte spre moarte ci spre întoarcere. Căci trupul nu plăteşte nimic când din el scoți unealtă rea. Sfinții au scos cu totul altceva: sfeşnic a Duhului Sfânt.
Prin urmare cine nu păzeşte postul i se va aprinde în gură para mâniei, de unde începe toată vrajba, iar în trupul lui vor încolți boli peste boli.
Nu pot lăsa să nu vă spun că din lăcomia stomacului mai naşte şi curvia. Despre aerul drăcesc al ei nu se mai îndoieşte nimeni: ăsta-i focul iadului.
Acum luați aminte căci nu am răgaz să vă spun mai pe larg ci numai ceva din propriile voastre dureri. Nunta întru atât e binecuvântată de Dumnezeu cât e spre naştere de fii. Încolo chiar între soți legiuiți e desfrânare şi pentru ea vine bătaia lui Dumnezeu pe oameni în fel şi fel de chipuri.
Desfrânarea între soți e pricina pentru care vine vremea de se bat, de li se sparge casa. Pentru nepăzirea postului şi-a sărbătorilor nu se pot înfrâna de la pofta trupească şi aşa zămislesc copii în zile neîngăduite, peste care nu se află darul lui Dumnezeu ci pedeapsa lui Dumnezeu. Pentru nepăzirea de pofta trupească pe care o ai întipărit-o în ei în vremea celor nouă luni de sarcină se nasc copii îndărătnici, neascultători şi fără frică de Dumnezeu. Aceştia vor cădea în curvie toți şi noroc în viață nu vor avea.
Luați aminte părinților că nu e glumă cu viața copiilor pe care îi ai sau vrei să-i ai. Eşti răspunzător de ei şi de toată viața lor căci cum le-ai dat-o aşa o au! Şi copiii tăi te vor judeca pe tine după cum bine ştiți şi bine pățiți. Iar când te-or supăra fii cuminte şi nu-i blestema, ascultând de diavolul până în sfârşit, ci trage-ți de seamă că ei îți aduc aminte păcatele tale cale nemărturisite şi neispăşite. Roagă-te pentru ei şi roagă-te şi pentru tine, chiar când te-or blestema, să te ierte Dumenezeu.
Păziți despre latura poftirii trupeşti frica şi cuviința creştinească şi nu vă amăgiți de trup de vreți să vă bucurați de copiii voştri; iar de nu aşa vor spori relele cât va junghia fiul pe tată-său, şi va sugruma fiica pe mamă-sa! Scrie! Că aşa va fi în vremea din urmă.
Luați prin urmare seama şi învățați pe copiii voştri şi curățați duhul necurat cu care v-ați deprins a fi. Luați seama că dacă vreți să nu cădeți din creştinătate şi dacă vreți să vină chipul lui Dumenezeu în noi şi nu a diavolului, prin patimile sale, luptați-vă din răsputeri cu arma postului căci după cum vedeți postul este ucigaşul patimilor pentru că este şi dar de la Dumnezeu dat tuturor celor ce luptă lupta cea bună. Faceți începătura aceasta şi veți vedea cum vi se va înnoi viața şi vi se va linişti casa.
Duminica viitoare: Despre taina Sfintei Spovedanii.

(Cuvânt ținut în Sfânta Biserică în ziua de 22.02.1942)

Despre cauzele necazurilor care vin asupra noastră

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Foarte adesea mă uit la voi cum venind de la depărtări mari, rupți de oboseală, cu pâinea săracului în straiță, alergați la mănăstire şi rămâneți zile de-a rândul ca să auziți cuvânt. Dacă cineva s-ar uita la voi prin paginile Sfintei Scipturi ar spune cele spuse de proorocul Agheu către jidovii care nu mai mergeau la Biserică şi nu mai voiau să zidească templul din Ierusalim. Aceste cuvinte vi se potrivesc şi vouă. Şi tot din cauza asta vi se întâmplă ceea ce spuneam, că osteniți de la mari depărtări, cu merindea săracului în straiță. Vi se întâmplă pentru vremea când nu mergeați la biserică, la biserica voastră din sat, unde acelaşi cuvânt vi s-ar fi vestit încă din tinerețe. Cuvântul s-a vestit dar voi ați tăndălit şi-ați rămas acasă când se vestea cuvântul. Căci de unde era să înveți să faci lucrul lui Dumnezeu ca să se coboare peste tine şi peste casa ta binecuvântarea lui Dumnezeu dacă n-ai fost la Biserică.

Dar nu numai că n-ai fost la biserică şi nu v-ați îngrijit de casa lui Dumnezeu, dar nu v-ați grijit nici de Biserica pe care o avem în noi, căci aşa se spune că trupul nostru este templu a Duhului Sfânt. Şi pe acesta l-ați lăsat să se dărapene.

Iată cuvintele lui Agheu care se potrivesc aşa de bine şi nouă. Căci cum să nu se potrivească cuvintele Scripturii la toți. Cuvintele lui Dumnezeu tuturor se potrivesc. Şi iată mustrarea lui Dumnezeu printr-unul din prooroci făcută jidovilor pentru că nu mergeau la biserică. Iată cum îi luminează şi cum îi îndeamnă să îşi repare biserica:

“Ați tot aşteptat să aveți mult, dar iată că aveți puțin. Ați strâns mult şi Eu am risipit truda voastră! Pentru ce? Din pricina templului acestuia care este dărâmat, iar voi zoriți cu lucrul, fiecare pentru casa lui! De aceea cerul se va încuia şi nu-şi va mai da roua sa şi nici pământul roada sa. Eu am chemat secetă pe pământ şi peste munți, peste grâu şi peste vin şi peste tot ce creşte din pământ; peste oameni şi peste dobitoace şi peste toată strădania mâinilor voastre”(Agheu 1.9-11).

Le spune Domnul prin proorocul Agheu aceste cuvinte pentru că nu mergeau la biserică şi nu-şi reparau templul din Ierusalim. Iar vouă astăzi, când veniți de la mari depărtări cu multă osteneală şi cu pâinea săracului în straiță, vi se potrivesc aceste cuvinte pentru că lucrurile s-au întors. Căci cât a fost biserică în sat voi tăndăleați cu alte lucruri. Cine poate zice că nu i s-a făcut cunoscut cuvântul lui Dumnezeu încă din tinerețe?! Iată că acum trebuie să veniți până aici şi să faceți osteneală ca asta.

Şi de-ar fi fost mănăstirea într-un loc unde a-ți ajunge cu şi mai multă osteneală, cu şi mai multă greutate, să ştiți că şi acolo v-ați duce, aşa de mare e durerea când uscă Dumnezeu viața oamenilor. Aşa stau lucrurile într-o latură.

Să vedem cum stau lucrurile în latura în care se mai pot îndrepta. Şi vom pleca de la cuvintele unui prooroc împărat. Iată ce zice Dumenezeu prin gura proorocului David: “Ziua şi noaptea mă apasă mâna Ta şi se uscă vlaga mea, ca de arşița verii. Mi-am mărturisit însă păcatul şi greşeala mea n-am ascuns-o, şi-am zis: <<Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea>> şi îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu. De aceea toată sluga credincioasă să se roage Ție la vreme cuvenită şi chiar potop de s-ar stârni, pe acela nu l-ar potopi”(Ps 31.4-7).

Aşa a pățit şi David cum pățeşte tot cel ce păcătuieşte. Simte o uscăciune a vieții, o tânjire a lui şi-a tuturor lucrurilor sale. Simte sabia lui Dumnezeu atârnând asupra sa pentru păcatele sale.

Ce e de făcut?

Astea-s şi necazurile care apasă peste toți şi care vă aduc pe voi la mănăstire. Pentru necazurile voastre osteniți. Căci numai prin necazuri scoate Dumnezeu pe oameni din țepeneală, din uscăciunea vieții. Iar necazurile te vor ustura tot mai tare până când vei căuta să te tămăduieşti.

Căci iată ce pricină are cu noi Dumnezeu. Nu cu noi căci doar suntem fiii Lui ci cu relele noastre. Asupra relelor, păcatelor, fărădelegilor noastre atârnă sabia lui Dumnezeu. Necazurile acestea vă ustură şi din pricina lor vine apoi şi uscăciunea vieții voastre. Dacă necazurile sunt pricina pentru care veniți aici, apoi pricina pentru care vi le trimite Dumnezeu sunt fărădelegile voastre.

Cum să scăpăm de sabia lui Dumnezeu care atârnă asupra noastră sau de păcatele nemărturisite căci pe acestea le urmăreşte sabia lui Dumnezeu? Proorocul şi împăratul David zice: “<<Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea>> şi îndată a ridicat - a înlăturat - pedeapsa păcatului meu”. Ce trebuie să facem? Să ne mărturisim toate fărădelegile noastre fără nici o ascundere şi-ndată va înlătura Dumnezeu osânda, şi-ndată sabia nu va mai atinge viața ta.

Însă luați seama că pentru aceea atinge Dumnezeu viața ta cu necazuri, pentru că nu te-ai mărturisit. Dacă zici că-ți merg în curte şi-n viață toate rău, apoi înseamnă că ai păcate de care Dumnezeu vrea să te desfacă. De aceea să vrei şi tu ce vrea Dumnezeu, să te desfaci de rele, căci Dumnezeu nu vrea ca să atârne în veac sabia Sa asupra ta.

Să vă spun acum câteva feluri în care simțiți voi sabia lui Dumnezeu asupra voastră.

Să zicem că cineva îți face vre-o nedreptate. Tu în toate privințele eşti cinstit şi o vecină, soțul, soția sau unul din copii se va răzvrăti împotriva ta şi-ți va zice cuvinte de ocară, desfrânat, desfrânată, cuvinte grele care-ți pătrund inima ca o sabie şi nu pricepi ce poate fi, ba te şi mânii şi dai şi tu cu o sabie asupra lui şi aşa se ajunge la vrajbă şi la lucruri slabe. Şi vii aici ca să afli de ce păţeşti asemenea lucruri. Şi afli aici că necazurile acelea, nedreptatea aceea totuşi nu e o nedreptate ci este o nuia cu care Dumnezeu îți aduce aminte de păcatele tale pe care tu nu le-ai mărturisit. Şi păcatul e acel cuvânt zis de vecina, de soț sau de propriul copil, cuvânt care te-a săgetat la inimă. Pentru că tu ai uitat să mărturiseşti preotului unul din păcatele tale din tinerețe. Şi Domnul îți aduce aminte. Tu poate ai uitat că ai început căsătoria cu stângul şi apoi te-ai cununat sau ai lepădat vre-un copil - şi aceasta e fărădelege înaintea lui Dumnezeu. E o ispravă a curviei chiar dacă eşti cununată după lege. Sau ai uitat să spui că numai ai osândit, sau ai gândit despre cineva acelaşi cuvânt şi-ai uitat să-l spui la mărturisire. Dumnezeu însă n-a uitat greşeala ta sau cuvintele tale. De aceea vrea ca să te spele, să te curățească de toate relele tale.

Ce face cu tine? Doar îți aduce aminte de relele pe care le-ai făcut. De aceea toate relele care-ți vor fi împroşcate în obraz şi care vă vor săgeta la inimă nu le socotiți ca necazuri ci stați locului şi cugetați: n-am şi eu oare vreo greşeală ca asta? Pentru că vă spun că aşa lucrează Dumnezeu: îngăduie ca bărbatul tău, vecina ta, copilul tău să-ți spună cuvinte de ocară ca astfel să-ți aduci aminte de păcatul tău şi să te îndrepți. Şi dacă tu ai uitat sau ți-a fost ruşine să-l mărturiseşti preotului - şi nu trebuia să-ți fie ruşine ci ruşine de păcatul tău numai - pentru aceasta a îngăduit Dumnezeu să-l auzi din gura altuia şi cu toate că tu juri că nu eşti vinovată de aşa ceva, şi acum nici nu eşti, dar ai acel păcat din tinerețe şi nu l-ai mărturisit. Asta e pricina vrajbei: păcatele nemărturisite.

Şi când pricepi vrajba cu rostul ei, trimisă fiind de la Dumnezeu, atunci recunoaşte-ți păcatul tău şi spune-l sub patrafir ca să nu mai atârne pedeapsa lui Dumnezeu asupra ta “<<Mărturisi-voi păcatul meu>> şi îndată va înlătura pedeapsa păcatului meu”. Căci zice în alt loc: “Multe sunt bătăile care ajung pe păcătos; iar pe cel ce se teme de Domnul, mila îl va întâmpina”(Ps 31.11). Da, necazurile sunt mila lui Dumnezeu cu noi oamenii. Cum te-ai teme de un şarpe pe care l-ai avea în buzunar şi-ai face ce-ai putea numai să scapi de el, ai arunca şi haina de pe tine cu el cu tot numai să scapi, căci poate găuri buzunarul şi să te muşte, tot aşa să faceți şi cu păcatele.

De aceea vă spun să faceți spovedanie curată cum n-ați făcut în viața voastră. Iar de vă veți aduce aminte şi de păcatele pe care vi le-a adus aminte soțul, vecina, propriul copil, apoi rugați-vă şi pentru gura slabă care v-a atras luarea aminte căci prin aceea lucrarea lui Dumnezeu s-a făcut.

Credeți voi lucrul acesta?! Apoi țineți-l minte. Pentru cel care te ocărăşte roagă-te, ca pentru un binefăcător, întoarce-te cu bunătate spre el şi-şi va întoarce şi Dumnezeu fața cea luminoasă spre tine. Biruiți răul cu binele căci de partea binelui e Dumnezeu şi oare nu e mai tare Dumnezeu ca răul?

Lipiți-vă inima de lucrul lui Dumnezeu căci zice Domnul: “cheamă-mă pe mine în ziua necazului tău şi te voi ajuta”. Nu mai chemați pe dracul, pe bată-l Crucea, căci dacă tot pe el îl chemați el vă va ajuta şi el vă va aduce risipă şi moarte.

Deci lipiți-vă de cele ale lui Dumnezeu. Şi chiar de vă trimite necazuri, apoi vi le trimite cu rost. Şi de-ndată ce vei mărturisi păcatul tău Domnul va ridica pedeapsa păcatului tău. Şi chiar de vor mai veni necazuri asupra ta tu nu le vei mai socoti necazuri ci mila lui

Dumnezeu cu tine şi aşa vei ieşi biruitor asupra lor. De aceea rugați-vă pentru cei care vă blestemă. Şi asta stă scris! Căci lucru bun fac dar nu vedeți voi.
Cum v-am mai spus, toți cei ce vreți să coboare umbra lui Dumnezeu peste viața voastră, să dobândiți ocrotirea lui Dumnezeu peste casa voastră şi peste ostenelile mâinilor voastre, curățiți-vă sufletele voastre cu rugăciuni, cu spovedanie curată şi cu post. Şi veți vedea cum are să vie mila lui Dumnezeu şi ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta şi asupra a tot lucrul mâinilor tale. Amin.

DIN ZICERILE PARINTELUI ARSENIE BOCA

explicate de Pãrintele Teofil Pãrãian

"Mã, nu toti din lume se prãpãdesc, nici toti din mãnãstire se mîntuiesc"

Avea o putere de sintezã deosebitã, o putere de intuitie si o putere de a cunoaste totdeauna esentialul într-o chestiune. Cînd îi puneai o problemã, el imediat avea rãspunsul. Si de la el au rãmas si cuvinte scrise, în manuscrisele lui. De pildã, cînd l-am întîlnit eu pentru prima datã, mi-a si spus un cuvînt, o formulã. Zice: "Mã, nu toti din lume se prãpãdesc, nici toti din mãnãstire se mîntuiesc". Deci avea o posibilitate de a formula ceva.

"Nici abuzul, nici refuzul"

In legãturã cu sexualitatea în familie, Pãrintele Arsenie zicea: "Nici abuzul, nici refuzul".

"Cu mine de douã ori trebuie sã se întâlneascã omul…"

Pãrintele zicea cã de douã ori trebuia sã se întîlneascã omul cu el: o datã cînd îi spune si a doua oarã la moarte, sãi spunã dacã a fãcut ce ia spus. Foarte corect! Ce rost are sã meargã cum merg unii cã sãi spunã unul, cã sãi spunã altul, cã un cuvînt de folos, cã nu stiu ce… siapoi adunã la cuvinte de folos si nu împlineste nimic!

"Cine face curte nu face carte"

Pãrintele Arsenie zicea: "Cine face curte nu face carte".

"Nasteti-vã sfinti!"

Pãrintele Arsenie îi îndemna pe oameni sã nascã sfinti. Bineînteles cã pentru a naste sfinti trebuie sã fi sfînt sau trebuie sã tragi de tine spre idealul sfinteniei. Si cînd începem sã ne ocupãm de noi însine, putem sã ne cunoastem, sã aflãm negativele noastre, sã cunoastem încãrcãtura datã de altii si pusã în noi, s-o rezolvãm, dar aceasta cere timp si osteneealã.

"Sã-ti feresti capul de frig si de prostie!"

E un cuvînt care meritã sã fie stiut si urmat, el putînd fi de folos tuturor celor ce nu iau aminte la ei însisi, tuturor celor care vreau sã braveze si nu se gîndesc la urmãrile pe care le pot avea, spre rãul lor, niste atitudini care nu sunt destul de bine gîndite si controlate. Sã luãm deci aminte la cuvîntul de mai sus si sã-l împlinim în cele douã laturi ale lui.

"Conceptia de viatã crestinã"

Cîtã o avem, ne statorniceste în gîndul si dorinta de a ne ridica mai presus de fire, de a îndumnezeii firea, prin harul si îndurãrile si iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Tocmai de aceea folosim si resursele firesti cîte le avem la îndemînã, aerul, aerul bun, hrana rationalã, somnul si energia vitalã, pe care nu vrem sã o risipim pe plãceri, ci vrem s-o

canalizãm spre binele nostru material si spiritual. Asa dorea pãrintele Arsenie, care a formulat îndreptarul de viatã, pe care l-a predat tinerilor si oricui care vrea sã ia aminte la el.

"În mintea strîmbã si lucrul drept se strîmbã"

Asa obisnuia sã spunã pãrintele Arsenie, care urmãrea pentru oameni o minte dreaptã si lucruri drepte si îndreptate de mintea cea bunã. Valoarea acestui cuvînt o intuiesc toti cei ce îl aud, si asta se întîmplã des, cãci noi îl aducem înaintea vizitatorilor si închinãtorilor nostri, mai ales atunci cînd au prilejul sã vadã o picturã a pãrintelui Arsenie reprezentînd Adormirea Maicii Domnului, picturã în fata cãreia se opresc cu admiratie multi dintre cei ce viziteazã Mãnãstirea Brîncoveanu de la Sîmbãta. Mintea se strîmbã în urma patimilor si se îndreaptã pe mãsura curãtirii de patimi. Cînd mintea se îndreaptã, vede lucrurile drept, deci asa cum sunt ele. "In mintea strîmbã si lucrul drept se strîmbã". Asta le place la multi, am bãgat de seamã cã le place. Cînd le spun cã Pãrintele a zis cã "în mintea strîmbã si lucrul drept se strîmbã", oamenii rîd în general. De ce rîd? Pentru cã îsi dau seama cã asa e. Numai cã e greu sã stii cînd ti-e mintea strîmbã.

"Cea mai lungã cale este calea care duce de la urechi la inimã"

Cea mai lungã cale este calea care duce de la urechi la inimã, adicã de la informatie la convingere. Oameni de informatie religioasã sunt mai multi decît cei ce au convingeri religioase. E necesarã si informatia, care adeseori se face prin auzire. Dar a rãmîne la informatie înseamnã doar a fi la începutul drumului "la urechi". Pînã la inimã mai e o cale lungã, "cea mai lungã cale".

"Un suflet trist este un suflet cu luminile stinse"

Cuvîntul acesta ne aduce aminte de un cuvînt asemãnãtor, cu circulatie mai ales în lumea din Apus: "Un sfînt trist este un trist sfînt". Pãrintele a fost întotdeauna pentru optimism, pentru bucurie, credinta noastrã fiind "izvor de bucurie", crestinismul fiind "religia bucuriei". Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Sãi :"Acestea vi le spun ca bucuria Mea sã fie întru voi si ca bucuria voastrã sã fie deplinã" (Ioan 15, 11).

"Bobul lui se preschimbã în tãciune, iar el se crede grîu nedreptãtit"

Asa caracteriza pãrintele Arsenie pe omul care se abate de la cele bune si care nu cautã si nu primeste îndreptarea, ci îsi explicã el mai bine cele pentru sine condamnînd pe cei ce vreau sã-l îndrepte. }nceputul oricãrei îndreptãri este sã-tl recunosti greseala. "Cînd greseala s-a fãcut în tine asezare sI adevãr" – cînd o ai ca drepindere si o mai si justifici – atunci "nu mai e gresealã ci e pãcat de moarte". }ntr-o astfel de situatie, cel ce se crede a fi drept, fãrã sã si fie de fapt, nu mai e bob de grîu, ci doar tãciune.

"Mustrarea învinge, dar nu convinge"

Este si aceasta o cugetare la care e bine sã luãm aminte. Are si mustrarea rostul si puterea ei, dar ea, ca constrîngere, doar învinge, însã de convins nu convinge. De la învingere pînã la convingere e o cale lungã; poate tot atît de lungã cît cea de la informatie la convingere, cît cea de la urechi la inimã.

"Iubirea lui Dumnezeu pentru cel mai mare pãcãtos este mai mare decît iubirea celui mai mare sfînt fatã Dumnezeu"

Pãrintele Arsenie a zis o vorbã cât lumea asta de mare – ba mai mare decât lumea asta! –, si anume o zis asa: "Iubirea lui Dumnezeu fatã de cel mai mare pãcãtos îi mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt fatã de Dumnezeu”. Nu poate iubi un sfânt pe

Dumnezeu, cât ar fi sfântul de mare, cât iubeste Dumnezeu pe cel mai mare pãcãtos; si-l asteaptã; si vrea sã-l primeascã; si aleargã înaintea lui, dupã cum citim în pilda cu fiul risipitor, unde se spune cã tatãl nu l-a asteptat pe fiul care se întorcea; l-a asteptat într-un fel, dar când l-a vãzut cã vine nu l-a mai tinut locul: a alergat înaintea lui, ca sã-l primeascã, sã-l îmbrãtiseze, sã-l sãrute, sã-l ajute, sã-l aseze iarãsi în starea din care a plecat. Pentru cã din inima lui fiul n-a plecat niciodatã! El a rãmas în inima tatãlui asa cum rãmânem noi în inima lui Dumnezeu, în inima Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în inima Maicii Domnului, oricât de depãrtati am fi, oricâte rele am face. Pânã trãim în aceastã viatã Dumnezeu nu ne pãrãseste. Noi putem sã pãrãsim pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate sã ne pãrãseascã pe noi.

Cu o astfel de afirmatie, pãrintele ne dã încredere în bunãtatea lui Dumnezeu, în iubirea lui Dumnezeu fatã de noi, pãcãtosii, cãci se afirmã si în rugãciunile de dezlegare ale sfintei noastre Biserici, cã mila lui Dumnezeu este tot atît de mare, tot atît de infinitã, cum este de infinitã si mãrirea Lui, de vreme ce se spune: "Cã precum este mãrirea Ta, asa este si mila Ta". Cuvîntul spus de pãrintele Arsenie, în formularea de mai sus, ne aduce aminte si de ceea ce spune Psalmistul, prin cuvintele acestea: "Cît e de sus cerul deasupra pãmîntului atît de mare e bunãtatea Lui (a lui Dumnezeu) spre cei ce se tem de Dînsul. Cît de departe e Rãsãritul de Apus, atîta a depãrtat El de noi fãrãdelegile noastre. Cum miluieste un tatã pe copiii sãl, asa miluieste Domnul pe cei ce se tem de Dînsul" (Ps. 102, 10-13).

"Ajutati-mã sã vã pot ajuta"

Asta înseamnã cã nu cel care vrea sã te ajute te ajutã cel mai mult, ci tu esti cel care potI sã fi ajutat. Dacã esti deschis spre ajutor te poate ajuta omul de lîngã tine si omul superior tie; dar dacã nu-l recunosti superior, ba, dimpotrivã, îl judeci si-l calci în picioare, atunci nu te poate ajuta, pentru cã omul este fiinta care poate zice nu, si zice nu!

"Fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate"

Zice pãrintele Arsenie Boca referindu-se la trup, "fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate".

"Domnul Hristos a fost rãstignit cu spatele pe crucea materialã si cu fata pe crucea spiritualã"

Zicea Pãrintele Arsenie: "Domnul Hristos a fost rãstignit cu spatele pe crucea materialã si cu fata pe crucea spiritualã".

"Sã ai întelegere fatã de neputinta omeneascã"

Am fost odatã la Pãrintele Arsenie Boca – Dumnezeu sã-l odihneascã! –, la Bucuresti, cu un student la teologie de atunci, care acuma-i preot – au trecut anii peste toti de-atunci… a fost asta în 1965 –, si Pãrintele vorbind cu el, desigur sã aud eu, i-a spus un cuvânt care mi-a rãmas mie pentru cealaltã vreme a vietii mele si cred cã si pentru vesnicie. N-am sã-l uit niciodatã! Zice: "Uite, mãi frate. O sã fii preot. Sã fii întelegãtor fatã de neputinta omeneascã!" Nici nu vã puteti închipui cât m-am gândit eu la cuvintele acestea, de atunci încoace; cât le-am urmãrit în viata mea si în viata oamenilor. Si mi-am dat seama cã neputinta omeneascã e o realitate. Sunt atâtia oameni rãi în lumea asta, si nici ei nu vor sã fie rãi… Si-s rãi, si noi trebuie sã întelegem rãutatea lor de pe pozitia noastrã, din situatia noastrã. Sã întelegem cã ei nu pot mai mult, cã ei ei însisi sunt nemultumiti de rãutatea lor – "Pe cel rãu rãutatea îl ucide", îi scris în Psalmi: "pe cel rãu rãutatea îl ucide", îl nimiceste, rãutatea îl nemultumeste. Pomenirea de rãu spun pãrintii cei duhovnicesti cã e o rãutate fãrã margini, e o rãutate ca o ruginã care mãnâncã fierul, asa mãnâncã sufletul; rãutatea-i cui înfipt în suflet. Pomenirea de rãu, nemultumirea, neiertarea este viermele mintii. Un pãrinte spune cã "rãul sã-l scrii pe apã".

Nichifor Crainic Scrisoare către părintele Arsenie Boca

Iubite părinte Arsenie,

A fost o vreme când te-am ştiut pictor de suflete după modelul Domnului nostru Iisus Hristos. Ce vreme înălțătoare când toată țara lui Avram Iancu se mişca în pelerinaj, cântând cu zăpada până la piept, spre Sâmbăta de Sus, ctitoria voievodului martir! O fi fost aşa de la Dumnezeu ca toată acea bulboană spirituală uriaşă să se desumfle la comandă ca şi cum n-ar fi fost?

Ceea ce am admirat la Sfinția Ta e că nu te-ai lăsat. Din zugrav de suflete, fericite să se modeleze după Domnul tuturor, iată-te zugrav de biserici, adică al celor ce poartă pe chipurile cuvioase reflexul desăvârşirii Fiului lui Dumnezeu. E o mare mângâiere, acum când nu mai ai prilejul să desăvârşeşti pe aspiranți, să poți mângâia cu penelul pe cei desăvârşiți pentru a-i da pildă pe zidurile sacre.

Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.

E o pictură nouă ca şi predica de atunci.

Nimic întunecat în această primăvară care îmbracă cu plai înflorit bolțile bisericii. E o lumină de tonuri deschise către lume ca spiritul şi chipul Mântuitorului coborât să ne aducă lumina de sus, ce iradiază din pictura Sfinției Tale. E un stil nou, e o pictură nouă, după viziunea nouă pe care o porți în suflet.

Pictura sacră e istoria în imagini a vieții Mântuitorului şi a celor transfigurați de El. Adică imaginea raiului. Sfinția Ta ai înțeles să faci o pictură transfigurată în nuanțe clare şi deschise, paradiziace pentru a sugera lumea feerică de dincolo. Biserica de la Drăgănescu iradiază lumina raiului. Ceea ce domină în ea până acum e imaginea Maicii Domnului. Cea care ocroteşte biserica din bolta altarului e pur şi simplu magnifică în milostivirea ei de mijlocitoare a lumii către dumnezeescul ei Fiu. Cea care pluteşte vizionar peste Sinodul de la Efes e făcută din atâtea nuanțe şi numai din nuanțe încât nici nu pare pictură, ci o apariție vaporoasă şi diafană care, cu cerescul Prunc în brațe, apare să întărească pe sinodali că ea e într-adevăr Maica lui Dumnezeu – Theotokos.

Notă:

Această scrisoare a fost dată de Nichifor Crainic ucenicului său spiritual Părintele Arsenia Boca după întâlnirea de câteva ceasuri pe care au avut-o în toamna anului 1971, în biserica din satul Drăgănescu din Bucureşti, pe care Părintele începuse să o picteze.

După mai multe convorbiri avute în Bucureşti, Nichifor Crainic a venit să pecetluiască, cu iubirea şi competența cu care scrisese Nostalgia Paradisului, valoarea picturii ucenicului său ajuns părinte duhovnicesc de statură filocalică.

Monahia Zamfira Constantinescu